DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 lutego 1937 r.

Nr 4

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

100

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 stycznia 1937 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień protokołu dodatkowego, podpisanego w Brukseli dnia 7 stycznia 1937 r. do układu dodatkowego z dnia 2 marca 1936 r. do traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia protokołu dodatkowego, podpisanego w Brukseli dnia 7 stycznia 1937 r. do układu dodatkowego z dnia 2 marca 1936 r. do traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r.

(2) Tekst wspomnianego protokołu dodatkowego zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 lutego 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 lutego 1937 r. Nr 7, poz. 57).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 stycznia 1937 r. (poz. 100).

PROTOKÓŁ DODATKOWY

do układu dodatkowego do traktatu handlowego z dnia 30 grudnia 1922 r. pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską.

Układające się strony zgodziły się uzupełnić listę A załączoną do układu dodatkowego z dnia 2 marca 1936 r. postanowieniami celnymi ujętymi poniżej:

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w zł
z 85 p. 1	cebulki begonii	60
505	Skóry wyprawy mineralnej, oprócz osobno wymienionych, koloru naturalnego, czernione:	
p. 1	w całości, połówkach, wagi w całej skórze:	
b	1,2 kg i mniej:	
	I—imitujące jednostronnie zamsz, tak zwane skóry welurowe, na podstawie złożonych wzorów, sprowadzane przez Urzędy Celne w Zbąszyniu, Warszawie, Łodzi, Gdyni, Gdańsku (Post-Wall-gasse i Weichsel-bahnhof) . . .	1.000
	II. — inne	1.250
510	Skóry lakierowane, brązowane, srebrzone, złocone, malowane itp.	
p. 1	w całości, połówkach .	990
546	Wyroby ze skóry garbowanej lub surowej, oprócz osobno wymienionych, również w połączeniu z innymi materiałami,—do użytku technicznego:	
p. 1	gońce czółenkowe . . .	420
p. 2	bicze tkackie, cholewy, rzemyki rozdzielcze do zgrzeblarek itp.	480
551	Paski gotowe do kapeluszy	450
1168 p. 7	Płyty i błony fotograficzne, kinematograficzne i rentgenologiczne:	
	a.—płyty szklane:	
	I.—nienaświetlone . . .	255

Obie układające się strony zgodziły się skreślić z układu dodatkowego z 2 marca 1936 pozycję celną 546 ex p. 4 (manszety).

Postanowienia niniejszego protokołu, które stanowią część nieodłączną układu dodatkowego z 2 marca 1936 r. wejdą w życie w terminie, który będzie ustalony za obustronnym porozumieniem między Stronami.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach w Brukseli, dnia 7 stycznia 1937 r.

Jackowski *P. H. Spaak*

101

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 stycznia 1937 r.

w sprawie dodatku drogowego i opłat od materiałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego.

Na podstawie art. 14 ust. (3) i art. 15 ust. (2) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. Dodatkowi drogowemu do państwowego podatku od olejów mineralnych, określonemu w art. 14 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) podlegają:

1) produkty otrzymane z gazu ziemnego i ropy naftowej (oleju ziemnego) o ciężarze właściwym do 0,790 przy +15°C— w wysokości 10,86 groszy od 1 kg;

2) produkty ropy naftowej (oleju ziemnego) o ciężarze właściwym od 0,865 do 0,880 przy +15°C—w wysokości 4 groszy od 1 kg.

§ 2. (1) Opłacie określonej w art. 15 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) podlegają: spirytus etylowy (bezwodny, surowy i inny), przeznaczony do napędu pojazdów mechanicznych, benzo i syntetyczny spirytus metylowy (metanol) — w wysokości 12 groszy od 1 kg.

(2) Zwolniony jest od opłaty spirytus etylowy skażony, przeznaczony do poruszania silników w rolnictwie, oraz benzol, przeznaczony dla celów wojskowych (materiały wybuchowe), i benzol, przeznaczony do przerobu na półprodukty organiczne.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Komunikacji i Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 4. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1933 r. w sprawie dodatku drogowego i opłat od materiałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 380) i z dnia 25 lipca 1936 r. o obniżeniu dodatku drogowego do państwowego podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 428).

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 lutego 1937 r. Nr 7, poz. 58).

102

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 stycznia 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. o wypuszczeniu 4% Pożyczki Konsolidacyjnej i o warunkach konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych.

Na podstawie art. 2 ust. (1) i art. 23 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 10) zarządzam co następuje:

§ 1. W paragrafie 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. o wypuszczeniu 4% Pożyczki Konsolidacyjnej i o warunkach konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 114) ustęp (3) otrzymuje następujące brzmienie:

„(3) Obligacje 5% państwowej renty ziemskiej Serii I bez kuponu, płatnego 1 czerwca 1936 r., będą przyjęte do wymiany z tym jednak, że z tytułu konwersji zostaną za nie wydane obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej bez pierwszych dwóch kuponów, płatnych 15 lipca i 15 listopada 1936 r. Obligacje 6% Pożyczki Narodowej bez kuponu płatnego w dniu 1 lipca 1936 r. lub kuponów następnych będą również przyjęte do wymiany z tym, że za każdy brakujący kupon zostaną odcięte 2 kolejne kupony, począwszy od kuponu Nr 1, od wydanych z tytułu konwersji obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 stycznia 1937 r. Nr 6, poz. 52).

103

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 stycznia 1937 r.

o obliczeniu i poborze nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej w 1937 r.

Na podstawie art. 8 ust. 1 i art. 12 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 248) zarządzam co następuje:

§ 1. Nadzwyczajną daninę majątkową obliczają w I grupie kontyngentowej — w powiatach, stanowiących okrąg jednego urzędu skarbowego — urzędy skarbowe, w których okręgu są położone grunty, podlegające nadzwyczajnej daninie majątkowej; jeżeli powiat jest podzielony na dwa lub więcej okręgów urzędów skarbowych — urzędy skarbowe, właściwe dla obliczania progresji w państwowym podatku gruntowym.

§ 2. Kwoty nadzwyczajnej daniny majątkowej, obliczone na 1937 rok, płatne są w następujących terminach:

a) w terminie do dnia 30 kwietnia 1937 r. włącznie — od płatników podatku gruntowego, opłacających w 1937 r. państwowy podatek gruntowy ponad 25 zł do 60 zł rocznie bez degresji — zaliczka w wysokości 12½% podatku gruntowego bez degresji, zaś od płatników podatku gruntowego, opłacających w 1937 r. państwowy podatek gruntowy ponad 60 zł rocznie bez progresji — zaliczka w wysokości 24½% państwowego podatku gruntowego bez progresji, oraz

b) w terminie do dnia 30 listopada 1937 r. włącznie tak od jednych jak i od drugich płatników — różnica między ostateczną kwotą daniny, obliczoną na 1937 r., a uiszczoną przedtem zaliczką.

§ 3. 1) O wysokości nadzwyczajnej daniny majątkowej zawiadamia się płatników przez doręczenie im nakazów zapłaty według ustalonych wzorów.

2) Nakazy zapłaty doręcza się płatnikom w terminie do dnia 15 listopada 1937 r. włącznie.

3) W razie doręczenia nakazów zapłaty po terminach, wyznaczonych w ust. 2, kwota nadzwyczajnej daniny majątkowej jest płatna w ciągu dni 30, licząc od dnia następnego po doręczeniu.

4) O wysokości zaliczki, płatnej w myśl § 2 lit. a), zawiadamia się płatników pisemnie. Zawiadomienia doręcza się w terminie do dnia 15 kwietnia 1937 r. włącznie. W razie doręczenia zawiadomienia po 15 kwietnia 1937 r. zaliczka jest płatna w ciągu dni 30, licząc od dnia następnego po doręczeniu.

§ 4. 1) Od nakazów zapłaty na nadzwyczajną daninę majątkową służy płatnikom prawo odwołania się w terminie dni 30, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu zapłaty. W odwołaniu jednak można podnosić jedynie zarzuty co do braku obowiązku uiszczania nadzwyczajnej daniny majątkowej.

2) Odwołania, w których płatnik, nie zaprzeczając obowiązku podatkowego, zaskarża tylko podstawę obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej, pozostawia się bez rozpatrzenia.

3) Natomiast zmiany w wysokości państwowego podatku gruntowego, orzeczone w normalnym toku instancji w myśl obowiązujących przepisów o państwowym podatku gruntowym, pociągają za sobą z urzędu zmianę w wysokości nadzwyczajnej daniny majątkowej.

4) O zmianach w wysokości nadzwyczajnej daniny majątkowej w myśl ust. 3 zawiadamiają władze skarbowe płatników z urzędu.

5) Omyłki rachunkowe w obliczeniu nadzwyczajnej daniny majątkowej prostują władze skarbowe z urzędu lub na wniosek płatnika.

§ 5. 1) Odwołania wnosić należy do tej władzy skarbowej, która wydała nakaz zapłaty; rozstrzyga je władza skarbowa bezpośrednio wyższej instancji.

2) Odwołania wniesione po terminie oraz odwołania o których mowa w § 4 ust. 2, pozostawia bez rozpatrzenia władza skarbowa, do której wpłynęło odwołanie.

3) Upoważnia się dyrektorów izb skarbowych do darowania skutków przekroczenia terminu do wniesienia odwołania, jeżeli przekroczenie terminu nastąpiło z ważnych powodów, uzasadnionych przez płatnika.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 stycznia 1937 r. Nr 6, poz. 53).

104

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 26 stycznia 1937 r.

w sprawie ustalenia podstawowej ceny za spirytus na kampanię 1936/37 r.

Na podstawie art. 34 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zarządza się co następuje:

§ 1. Podstawową cenę za 1 hl 100% spirytusu surowego, który w ciągu kampanii 1936/37 będzie dostarczony na kontyngent zakupu przez gorzelnie rolnicze, ustala się w wysokości następującej:

dla wojew.	warszawskiego	—	62,78 zł
„ „	łódzkiego	—	62,72 „
„ „	kieleckiego	—	62,42 „
„ „	lubelskiego	—	60,44 „
„ „	białostockiego	—	65,26 „
„ „	wileńskiego	—	72,21 „
„ „	nowogródzkiego	—	68,08 „
„ „	poleskiego	—	66,40 zł
„ „	wołyńskiego	—	63,68 „
„ „	poznańskiego	—	61,64 „
dla wojew.	pomorskiego	—	62,56 „
„ „	krakowskiego	—	64,70 „
„ „	lwowskiego	—	63,84 „
„ „	stanisławowskiego	—	62,34 „
„ „	tarnopolskiego	—	60,41 „
„ „	śląskiego	—	71,33 „

Ceny te rozumie się franco wagon lub statek najbliższej stacji towarowej normalnotorowej kolei żelaznej lub przystani.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 lutego 1937 r. Nr 7, poz. 59).

105

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1937 r.

o zawieszeniu obowiązku przedsiębiorców detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych przyjmowania od konsumentów zwrotnych butelek po wyrobach Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Na podstawie art. 60 ust. 4 pkt c) i art. 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 615) zarządzam co następuje:

§ 1. Zawiesza się aż do odwołania obowiązek przyjmowania od konsumentów zwrotnych butelek po wyrobach monopolowych, o którym mowa w § 314 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 3, poz. 12), z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 235) oraz z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 49).

§ 2. Butelki o pojemności 0,25 i 0,1 litra, nabyte przez detalicznych sprzedawców napojów alkoholowych do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego przyjmowane będą od tych sprzedawców przez hurtownie wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego w terminie do dnia 28 lutego 1937 r. włącznie.

§ 3. 1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 49).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 lutego 1937 r. Nr 7, poz. 60).

106

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 11 stycznia 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmiany rozporządzenia o komisjach klasyfikacyjno-szacunkowych przewidzianych w ustawie o wykonaniu reformy rolnej.

Na podstawie art. 28 ust. (3) ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 1, poz. 1) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 12 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 października 1935 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, o komisjach klasyfikacyjno-szacunkowych przewidzianych w ustawie o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 488), ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„(2) Członkowie komisji, powołani spośród kandydatów przedstawionych przez izby rolnicze, otrzymują diety i koszty podróży według norm, obowiązujących dla funkcjonariuszów państwowych pobierających uposażenie według grupy VII".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 stycznia 1937 r. Nr 6, poz. 51).

107

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 26 stycznia 1937 r.

w sprawie ustalenia przeciętnej zawartości skrobi w ziemniakach na kampanię 1936/37.

Na podstawie § 131 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) podaje się do wiadomości co następuje:

Przeciętna zawartość skrobi w ziemniakach ustala się dla całego Państwa na kampanię 1936/37 w wysokości 17,4%.

Minister Skarbu:
E. Kwiatkowski.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 lutego 1937 r. Nr 26, poz. 40).

108

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 30 stycznia 1937 r.

o ustaleniu ilości spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi w ciągu kampanii 1937/38 na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu).

Na podstawie art. 28 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) ustala się ilość spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi z produkcji gorzelni rolniczych w okresie kampanii 1937/38 na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu) na 29,5 (dwadzieścia dziewięć i pół) miliona litrów spirytusu 100°.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 4 lutego 1937 r. Nr 27, poz. 42).

109

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 23 grudnia 1936 r.

o warunkach uzyskania zaświadczeń eksportowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, upoważniających do otrzymywania kwitów wywozowych przy wywozie lnu, oraz o wykazie izb przemysłowo-handlowych, za których pośrednictwem będą wydawane te zaświadczenia.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu standaryzowanego (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 645) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zaświadczenia eksportowe, wymienione w § 3 i 5 cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 645) wydawane będą:

1) na transporty lnu czesanego standaryzowanego,

2) na transporty lnu trzepanego standaryzowanego.

Standarty ustalać będzie Komisja Standaryzacji Lnu i Konopi w Wilnie. Standarty ustalone przez Komisję zatwierdza Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych i podaje je do wiadomości zainteresowanych eksporterów za pośrednictwem Związku Izb Przemysłowo-Handlowych.

Transporty lnu czesanego i trzepanego winny stanowić bele, z których każda powinna składać się z jednego i tego samego rodzaju i gatunku towaru.

Bele winny być opakowane i znakowane według norm Komisji Standaryzacji Lnu i Konopi w Wilnie.

§ 2. Zaświadczenia eksportowe będą wydawane za pośrednictwem następujących Izb Przemysłowo-Handlowych:

1) w Wilnie,
2) we Lwowie,
3) w Poznaniu,
4) w Gdyni,
5) w Lublinie,
6) w Warszawie,
7) w Katowicach.

§ 3. Izby, o których mowa w § 2, będą otrzymywać z Ministerstwa Przemysłu i Handlu zaświadczenia eksportowe według wzoru Nr 1, ustalonego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 października 1934 r. o postępowaniu związanym z przyznawaniem zwrotów ceł przy wywozie

za granicę niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 891), zmienionym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 sierpnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 403) i będą wydawać je w trybie przewidzianym w § 5 niniejszego obwieszczenia firmom eksportowym, zarejestrowanym przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu w rejestrze eksporterów włókna lnianego, na transporty lnu odpowiadające warunkom podanym w § 1 niniejszego obwieszczenia.

§ 4. Przedsiębiorstwa ubiegające się o uzyskanie powyższych zaświadczeń winny wykazać się wobec Ministerstwa Przemysłu i Handlu, za pośrednictwem odpowiedniej izby przemysłowo-handlowej:

1) posiadaniem świadectwa przemysłowego kategorii:
a) dla przedsiębiorstw przemysłowych — od I do V przemysłowej,
b) dla przedsiębiorstw handlowych — od I do II handlowej,
c) dla spółdzielni — III handlowej.

Firmy winny być wpisane do rejestru handlowego i prowadzić księgi handlowe. Spółdzielnie winny złożyć zaświadczenie o należeniu do związku rewizyjnego spółdzielni;

2) poświadczeniem właściwej izby przemysłowo-handlowej o posiadaniu odpowiedniej trzepalni, czesalni, sortowni lub składu do przechowywania włókna lnianego;

3) posiadaniem znaku towarowego, umieszczonego na opakowaniu towaru;

4) opinią właściwej izby przemysłowo-handlowej (przy spółdzielniach rolniczych — również właściwej izby rolniczej) — co do kwalifikacji eksportowej.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu na zasadzie powyższych dokumentów wpisuje firmę do rejestru eksporterów włókna lnianego, mogących korzystać z zaświadczeń eksportowych na zwrot cła przy wywozie lnu trzepanego i czesanego i zawiadamia o tym Związek Izb Przemysłowo-Handlowych Rzeczypospolitej Polskiej.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu, w razie stwierdzenia, że firma nie odpowiada warunkom wymienionym w paragrafie niniejszym, względnie nie stosuje się do zarządzeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu w zakresie obrotu handlowego włóknem lnianym, może odmówić wydania jej zaświadczeń eksportowych.

Izby przemysłowo-handlowe mają obowiązek przestrzegania, by poszczególne firmy stosowały się do wymienionych w paragrafie niniejszym warunków oraz zarządzeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Izba Przemysłowo - Handlowa winna wstrzymać firmie nie odpowiadającej któremukolwiek z powyższych warunków wydanie zaświadczenia eksportowego, wysyłając odpowiedni wniosek do Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 5. Przy stwierdzaniu, czy wywożony towar odpowiada warunkom, przewidzianym w § 1, izby przemysłowo-handlowe winny brać za podstawę ocenę inspektorów kontroli wywozu włókna lnianego. Inspektorów tych zatwierdza Minister Przemysłu i Handlu z pośród przedstawionych przez izby kandydatów. Zasady wykonywania czynności nadzorczych przez inspektorów ustala Minister Przemysłu i Handlu.

Kontrola badanego towaru odbywa się w składach przedsiębiorstwa, w wyjątkowych zaś wypadkach może się ona odbywać na stacjach nadawczych lub granicznych, składach portowych itp.

§ 6. Za czynności, związane ze standaryzacją włókna lnianego, kontrolą i wydawaniem zaświadczeń eksportowych, ustala się następujące opłaty:

od 100 kg brutto lnu czesanego standaryzowanego:

na rzecz Izby Przemysłowo-Handlowej	zł	0,85
„ „ Komisji Standaryzacji Lnu i Konopi	„	0,25

od 100 kg brutto lnu trzepanego standaryzowanego:

na rzecz Izby Przemysłowo-Handlowej	zł	0,50
„ „ Komisji Standaryzacji Lnu i Konopi	„	0,20

§ 7. Izby przemysłowo-handlowe przesyłać będą do Ministerstwa Przemysłu i Handlu sprawozdania, dotyczące działalności izb w zakresie niniejszego obwieszczenia. Sprawozdania powinny obejmować okresy dwumiesięczne i winny być składane najpóźniej w ciągu 15 dni po upływie okresu sprawozdawczego.

§ 8. Firmy zarejestrowane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu w rejestrze eksporterów do dnia ogłoszenia niniejszego obwieszczenia uważane są za firmy eksportowe w rozumieniu niniejszego obwieszczenia.

§ 9. Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do odwołania.

Równocześnie traci moc obowiązującą:

1) obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 października 1934 r. o warunkach uzyskania zaświadczeń eksportowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, upoważniających do otrzymywania kwitów wywozowych przy wywozie lnu i pakuł lnianych (Monitor Polski z 1934 r. Nr 274, poz. 375);

2) obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 października 1934 r. o wykazie izb przemysłowo-handlowych i organizacyj gospodarczych, za pośrednictwem których będą wydawane zaświadczenia eksportowe, przewidziane w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu i pakuł lnianych (Monitor Polski z 1934 r. Nr 274, poz. 376).

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 29 stycznia 1937 r. Nr 23, poz. 36).

110

ZARZĄDZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 22 stycznia 1937 r.

w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania zaświadczeń walutowych.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów za granicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 285) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustalam następujący wykaz instytucyj, do których należy składać zgłoszenia wywozowe według załączonego wzoru Nr 1 i które będą doręczać eksporterom zaświadczenia walutowe według załączonego wzoru Nr 2:

1) **Polski Instytut Rozrachunkowy** w Warszawie oraz jego delegatury — na wszystkie towary z wyjątkiem: żelaznych wyrobów hutniczych, produktów naftowych, wyrobów przemysłu metalowego przetwórczego, wełny czesanej, przędzy czesankowej oraz wyczesków i odpadków wełnianych, papieru, tektury wszelkiej, bibułki papierosowej, obić papierowych, drewna okrągłego liściastego i iglastego; drewna opałowego, materiałów drzewnych tartych wszelkich: iglastych i liściastych; kopalniaków; podkładów kolejowych i sliprów: iglastych i liściastych, wszelkich materiałów ciosanych, papierówki: świerkowej, jodłowej, sosnowej i osikowej w szczapach i okrąglakach, mebli giętych i ich części, wikliny, łyka z drzew, dykt i fornierów, ryżu łuszczonego i pochodnych, zboża, przetworów zbożowych, słodu, strączkowych, nasion oleistych, nasion koniczyny i innych nasion, zwierząt gospodarskich żywych i bitych, mięsa, wszelkich przetworów mięsnych, słoniny, smalcu, drobiu żywego i bitego, dziczyzny, cukru, jaj, masła i sera, melasy i wysłodków buraczanych, przetworów ziemniaczanych i cementu wszelkiego;

2) **Polska Konwencja Węglowa** w Katowicach — na węgiel, koks i brykiety z węgla i koksu;

3) **Związek Eksportowy Polskich Hut Żelaznych** w Katowicach — na wszystkie żelazne wyroby hutnicze;

4) **Polski Związek Przemysłowców Metalowych** w Warszawie — na wszystkie wyroby przemysłu metalowego przetwórczego;

5) **Unia Polskiego Przemysłu Górniczo-Hutniczego** w Katowicach — na wszystkie metale (oprócz żelaza) i ich przeroby hutnicze, węglopochodne oraz materiały wybuchowe;

6) **Polski Eksport Naftowy** we Lwowie — na produkty naftowe;

7) **Związek Przemysłu Chemicznego R. P.** w Warszawie — na wszystkie artykuły chemiczne;

8) **Konwencja Przędzalń Wełny Czesankowej w Polsce,** w Łodzi — na wełnę czesaną, przędzę czesankową oraz wyczeski i odpadki wełniane;

9) **Syndykat Eksportu Odzieży** w Łodzi — na konfekcję;

10) **Związek Papierni Polskich** w Warszawie — na papier, tekturę wszelką, bibułkę papierosową i obicia papierowe;

11) **Naczelna Dyrekcja Lasów Państwowych** w Warszawie — na produkty eksportowane przez Administrację Lasów Państwowych oraz Polską Agencję Drzewną „Paged", Sp. z o. o.;

12) **Komitet Eksportowy Materiałów Tartych** przy Radzie Naczelnej Związków Drzewnych w Polsce, w Warszawie — na materiały drzewne tarte wszelkie: iglaste i liściaste, fryzy, komplety, skrzynkowe, piasty, dzwona, szprychy, forniery, boazerie, parkiety, wyroby stolarskie, meble gięte i stolarskie, beczki do piwa oraz inne wyroby z drzewa;

13) **Komitet Eksportowy Papierówki** przy Radzie Naczelnej Związków Drzewnych w Polsce, w Warszawie — na papierówkę świerkową, jodłową, sosnową i osikową: w szczapach i okrąglakach oraz kopalniaki;

14) **Komitet Eksportowy Sliprów i Podkładów** przy Zrzeszeniu Związków Właścicieli Lasów w Warszawie — na podkłady kolejowe, slipry: liściaste i iglaste i wszelkie materiały ciosane;

15) **Komisja Parytetowa** przy Zrzeszeniu Związków Właścicieli Lasów w Warszawie — na drewno okrągłe liściaste i iglaste, drewno opałowe, klepki łupane, wiklinę, łyko z drzew i nasiona leśne;

16) **Komitet Eksportowy Dykt** przy Związku Fabrykantów Dykt i Fornierów w Warszawie — na dykty i forniery;

17) **Polsko - Gdański Przemysł Ryżowy** w Krakowie — na ryż łuszczony i pochodne;

18) **Związek Eksporterów Zboża R. P.** w Poznaniu — na zboża, przetwory zbożowe, słód, strączkowe, nasiona oleiste, nasiona koniczyny i inne nasiona;

19) **Polski Związek Eksporterów Bekonu i Artykułów Zwierzęcych** w Warszawie — na zwierzęta gospodarskie żywe i bite, mięso, wszelkie przetwory mięsne, słoninę, smalec, drób bity i jaja;

20) **Polski Związek Eksporterów Drobiu** w Warszawie — na drób żywy i dziczyznę;

21) **Związek Zawodowych Zrzeszeń Eksporterów Jaj** w Warszawie — na jaja;

22) **Związek Spółdzielni Mleczarskich i Jajczarskich** w Warszawie — na masło i sery;

23) **Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego** w Warszawie — na wyroby Państwowego Monopolu Spirytusowego;

24) **Bank Cukrownictwa Sp. Akc.** w Poznaniu — na cukier;

25 **Związek Zachodnio - Polskiego Przemysłu Cukrowniczego** w Poznaniu — na melasę i wysłodki buraczane;

26) **Ogólno - Polskie Zrzeszenie Przemysłowców - Eksporterów Przetworów Ziemniaczanych** w Poznaniu — na przetwory ziemniaczane;

27) **Zrzeszenie Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce,** w Łodzi — na przędzę i tkaniny bawełniane;

28) **Związek Eksporterów Przemysłu Włókienniczego,** Spółdzielnia z o. o. w Bielsku — na wszystkie artykuły włókiennicze;

29) **Związek Polskich Fabryk Porland Cementu** w Warszawie — na wszelki cement;

30) **Związek Przemysłowców** w Białymstoku — na wszystkie artykuły włókiennicze;

31) **Związek Hut Szklanych w Polsce** w Warszawie — na wszelkie szkło i wszelkie wyroby szklane;

32) **Dyrekcja Państwowego Monopolu Solnego** w Warszawie — na wyroby Państwowego Monopolu Solnego.

§ 2. Komisja Obrotu Towarowego może według uznania, w wypadkach wyjątkowych, przyznać Polskiemu Instytutowi Rozrachunkowemu i jego delegaturom prawo doręczania zaświadczeń walutowych na artykuły wyłączone w § 1 p. 1 spod kompetencji Polskiego Instytutu Rozrachunkowego.

§ 3. Zaświadczenie walutowe służy do jednorazowej odprawy celnej lub skarbowej. Przy odprawach towarów, których wartość nie przenosi zł 50, nie wymaga się przedstawiania zaświadczeń walutowych.

§ 4. Za wystawienie zaświadczenia walutowego Komisja Obrotu Towarowego pobierać będzie następujące opłaty: od transportów wagi do 15.000 kg wraz z bezpośrednim opakowaniem: a) węgla, koksu i brykietów oraz drewna opałowego — zł 0,50; b) od wszelkich innych towarów, przy wartości do 200 zł włącznie — zł 0,50, przy wartości wyższej — zł 1.

O ile transport związany z jednym zaświadczeniem walutowym przekracza wagę 15.000 kg, wówczas od każdych następnych rozpoczętych 15.000 kg jest pobierana opłata według norm wyżej podanych.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1937 r. Równocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania zaświadczeń walutowych (Monitor Polski Nr 116, poz. 209) w brzmieniu zarządzeń: z dnia 4 czerwca 1936 r. (Monitor Polski Nr 130, poz. 237) oraz z dnia 2 lipca 1936 r. ((Monitor Polski Nr 153, poz. 270).

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 27 stycznia 1937 r. Nr 21, poz. 33).

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 stycznia 1937 r. (poz. 110).

Wzór Nr 1.

Seria . . . .

Nr . . . .

zaświadczenia walutowego

ZGŁOSZENIE WYWOZOWE

Do
Komisji Obrotu Towarowego
w Warszawie.

Zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 285) zgłaszam (y) następujący wywóz:

1) Nazwisko i imię lub firma oraz dokładny adres eksportera:

2) Nazwa towaru:

3) Ilość towaru: (Waga, ilość sztuk i t. p.)

4) Cena jednostkowa: *)

5) Wartość w/g faktury w walucie fakturowej:

6) Umówiony termin płatności:

7) Sposób i waluta zapłaty: (Weksel, czek, przekaz i t. p.)

8) Kraj przeznaczenia:

9) Uwagi:

Jednocześnie oświadczam (y), że znane mi (nam) są postanowienia Dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U R. P. Nr 32, poz. 249) i wydanych na jego podstawie zarządzeń.

. . . . **)
Pieczęć i podpis eksportera.

Zaświadczenie walutowe wydano dnia . . . . .

Egzemplarz niniejszy składa się w Polskim Instytucie Rozrachunkowym w Warszawie ewentualnie w jego delegaturach lub w organizacji gospodarczej upoważnionej do doręczania zaświadczeń walutowych.

*) W przypadkach różnych gatunków należy dołączyć odpis faktury.

**) Podpisuje się osoba, zobowiązana do zaofiarowania należności do skupu bankowi dewizowemu.

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 stycznia 1937 r. (poz. 110).

Wzór Nr 2.

KOMISJA OBROTU TOWAROWEGO
w Warszawie

ZAŚWIADCZENIE WALUTOWE

Na podstawie § 1 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 285) — stwierdza się, że niżej wymieniona firma dopełniła obowiązku zgłoszenia następującego wywozu:

1) Nazwisko i imię lub firma oraz dokładny adres eksportera:

2) Nazwa towaru:

3) Ilość towaru:
(Waga, ilość sztuk i t p.)

4) Wartość w/g faktury
w walucie fakturowej:

5) Umówiony termin płatności:

6) Sposób i waluta zapłaty
(Weksel, czek, przekaz i t. p.)

7) Kraj przeznaczenia:

Zaświadczenie niniejsze jest ważne dla urzędu celnego w ciągu 3 miesięcy od daty wystawienia i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P. Przewodniczący:
Podpis: . . . .

Zaświadczenie niniejsze wydano dnia . . . .
Pieczęć instytucji doręczającej
Podpis:

Do
Polskiego Instytutu Rozrachunkowego
w Warszawie.

Urząd Celny (placówka granicznej kontroli skarbowej) w . . . . stwierdza, że dnia . . . . . .
wywieziono ostatecznie / warunkowo *) wymieniony wyżej towar w ilości . . . . za granicę, do obszaru W. M. Gdańska do obszaru celnego. *)

Podpis
pieczęć

*) niepotrzebne skreślić.

Zaświadczenie niniejsze składa się w urzędzie celnym (placówce granicznej kontroli skarbowej) wraz z jego kopią (egzemplarz III).

111

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 lutego 1937 r.

L. D. III. 837/4/37

w sprawie wypłat z tytułu pośmiertnego.

Do
Izby Skarbowej
we Lwowie.

Na sprawozdanie Izby z dnia 18 stycznia 1937 r. Nr III. 53/4/1241/36 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że okólnik z dnia 23 października 1924 r. Nr D. K. 5523/W.A.K. w sprawie sposobu dokonywania wypłat pośmiertnego przestał obowiązywać z chwilą wprowadzenia w życie obecnie obowiązujących przepisów rachunkowo - kasowych (§ 2 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 marca 1935 r. Dz. Urz. Ministerstwa Skarbu Nr 9, poz. 178 z r. 1935).

W związku z powyższym wypłaty z tytułu pośmiertnego winny być dokonywane na ogólnych zasadach, przewidzianych w przepisach rachunkowo - kasowych; tym samym asygnaty względnie zlecenia wypłaty winna władza asygnująca przesyłać temu organowi skarbowemu, w którym ma otwarty rachunek kredytów.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Zakrzewski.*

Wszystkim Izbom Skarbowym i Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy), wszystkim kasom urzędów skarbowych
do wiadomości i stosowania.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Zakrzewski.*

112

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 lutego 1937 r.

L. D. III. 17998/4/36

w sprawie Bonów Funduszu Inwestycyjnego nie nadających się do dalszego obiegu.

Do
wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 6 marca 1935 r. L. D. III. 2617/3/35 (Dz. Urz. M. Sk. Nr 7 1935 r., poz. 134) Ministerstwo Skarbu zarządza, aby przy odsyłaniu do Urzędu Długów Państwa nie nadających się do dalszego obiegu Bonów Funduszu Inwestycyjnego kasy Urzędów Skarbowych układały wymienione Bony we-

dług serii kolejności numerów emisyjnych, tudzież dołączały do każdej przesyłki wykaz Bonów według serii i numerów w dwóch egzemplarzach.

Zarazem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że za nie nadające się do dalszego obiegu Bony mogą być uważane te tylko, które są podarte, sklejane, zabrudzone lub w inny sposób uszkodzone o powierzchni mniejszej niż $^2/_3$ pierwotnej, bez podpisów, tudzież numerów emisyjnych i seriowych na pozostałej części Bonów.

Zastępca Dyr. Departamentu:
(—) *Zakrzewski.*

MINISTERSTWO SKABRU
L. D. III. 17998/4/36
Warszawa, dnia 3 lutego 1937 r.
Urzędowi Długów Państwa, wszystkim Izbom Skarbowym i Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach
do wiadomości

Zastępca Dyr. Departamentu:
(—) *Zakrzewski.*

113

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 29789/1/36

w sprawie zwalniania od należności celnych radioodbiorników nadsyłanych z zagranicy do użytku służbowego konsulatów.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Radioodbiorniki nadsyłane z zagranicy do użytku służbowego konsulatów państw obcych zwalniają od należności celnych urzędy celne we własnym zakresie, na podstawie art. 22 cz. I p. 2 lit. „d" prawa celnego, tudzież § 2 p. 1 lit. „d" instrukcji Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 6 poz. 113 z 1935 r.).

Co się tyczy odbiorników nadsyłanych dla konsulatów honorowych, to nadal obowiązuje postanowienie § 2 p. 3 przytoczonej instrukcji Ministra Skarbu.

Powyższa zasada opiera się na założeniu, że państwa obce stosują analogiczne zwolnienie w stosunku do polskich konsulatów zagranicznych. Urzędy celne nie mają wdawać się w dochodzenie, czy dane państwo obce stosuje wzajemność wobec Polski, lecz mają oprzeć się na założeniu, że taka wzajemność istnieje. O ileby się okazało, że w poszczególnych państwach obcych stosowana jest zasada odmienna, Ministerstwo Spraw Zagranicznych zakomunikuje o tym Ministerstwu Skarbu, które z kolei poda do wiadomości podległym urzędom celnym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

114

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 2043/3/37

o odpowiedzialności strony w razie nie wywiezienia za granicę towarów odprawionych warunkowo.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Przy odprawie warunkowej niektórych towarów objętych zakazami przywozu, jak np. opakowań specjalnych, nadeszłych razem z towarem (§ 80 ust. 4 przep. wyk. do prawa celnego) prób, wzorów i modeli (§ 78 ust. 2 i 4) etykiet, rysunków, pieczątek (§ 78 ust. 5 oraz okólnik L. D. IV. 6133/1/35 Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9 poz. 183) nie pobiera się dodatkowego zabezpieczenia, w wysokości wartości towarów jako gwarancji powrotnego wywozu. W związku z tym w urzędach celnych powstały wątpliwości, czy w przypadku, gdy wymienione towary pozostaną w kraju, strona obowiązana jest uiścić wartość towaru lub przedstawić pozwolenie przywozu, czy też jest zwolniona od tego obowiązku.

Celem usunięcia powyższych wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

Ulgi przy pobieraniu zabezpieczeń celnych, mające na celu ułatwienie dokonania odprawy warunkowej, w niczym nie zmniejszają ani nie uchylają odpowiedzialności strony określonej w art. 56 prawa celnego; kwestia zabezpieczenia celnego, pobieranego przy odprawie warunkowej jest niezależna od kwestii odpowiedzialności strony, na wypadek niedotrzymania przez nią warunku powrotnego wywozu lub powrotnego przywozu.

Art. 56 prawa celnego nie zawiera też żadnych ulg w zakresie tej odpowiedzialności, inaczej bowiem, sytuacja importera, otrzymującego towary w drodze odprawy warunkowej, mogłaby być korzystniejsza, pod względem obciążenia importu od sytuacji importera, otrzy-

mującego towary po dokonaniu odprawy ostatecznej. Wobec tego w razie nie wywiezienia towarów odprawionych warunkowo — strony ponoszą pełną odpowiedzialność, ustaloną w art. 56 prawa celnego i to bez względu na to, czy złożyły całkowite zabezpieczenie ustawowe, czy też korzystały przy odprawie warunkowej z pewnych ulg w zakresie tego zabezpieczenia (np. nie składały dodatkowego zabezpieczenia, złożyły obniżone do pewnej części zabezpieczenie itp.).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

115

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 2102/2/37

w sprawie uzupełnienia wykazu środków leczniczych dozwolonych do przywozu na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z okólnikiem z dnia 19 czerwca 1935 r. L. D. IV. 4825/2/35 (Monitor Polski Nr 150, poz. 176 i Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 19, poz. 441 z 1935 r.) w sprawie wykazu śrdków leczniczych dozwolonych do przywozu, Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że preparat leczniczy Angioxyl (syrop) — wyrobu Laboratoires de Proxytases w Paryżu został przerejestrowany przez Ministerstwo Opieki Społecznej ze specyfiku farmaceutycznego na organo-preparat pod nazwą „Extractum Pancreatis exinsulinarum d-ra Roussel'a" syrop—(zn. sł. Angioxyl).

Wobec powyższego z wykazu, będącego załącznikiem do okólnika L. D. IV. 4825/2/35, skreśla się Angioxyl (syrop) — Laboratoires de Proxytases w Paryżu Nr reg. 1532, uzupełniając jednocześnie wykaz ten przez umieszczenie preparatu „Extractum Pancreatis exinsulinarum dra Roussel'a syrop (zn. sł. Angioxyl) — Laboratoires de Proxytases w Paryżu—poz. 384.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

116

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 22259/1/36

w sprawie pobierania opłaty na rzecz Funduszu Pracy od importowanych żarówek.

Do
Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Lwowie, Mysłowicach i podległych im urzędów celnych.

Wobec wątpliwości nasuwających się niektórym Dyrekcjom Ceł co do sposobu obliczania opłaty na rzecz Funduszu Pracy od importowanych żarówek nowych i regenerowanych Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

W myśl art. 23 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 163 z 1933 r.) i interpretacji tego artykułu podanej w zarządzeniach z dnia 8 marca 1934 r. L. D. IV. 17682/1/34 i z dnia 10 września 1935 r. L. D. IV. 25035/1/35, podstawą obliczenia opłaty na rzecz Funduszu Pracy od sprowadzonych z zagranicy żarówek nowych i regenerowanych jest rachunek wystawiony za te żarówki po potrąceniu bonifikat, zwrotów i skonta kasowego, z doliczeniem do ceny wymienionej w rachunku należności celnych. W związku z tym wyjaśnia się, iż jeśli rachunek wskazuje tylko cenę żarówek bez wyszczególnienia odrębnie właściwej ceny żarówek i odrębnie należności celnych, to choćby rachunek opiewał, iż w cenie mieszczą się należności celne, przy określaniu podstawy do obliczenia spłaty na rzecz Funduszu Pracy, wymierzone należności celne należy doliczać do ceny wymienionej w rachunku. Gdy natomiast w rachunku są wskazane oddzielnie należności celne, w takich wypadkach faktycznie wymierzone należności celne należy doliczać do właściwej ceny żarówek, określonej na podstawie wskazań rachunku.

Gdyby Urzędowi Celnemu względnie Dyrekcji Ceł cena podana w rachunku wydała się podejrzanie niską, należy przeprowadzić badanie ksiąg handlowych firmy importującej, względnie zasięgnąć opinii Izby Przemysłowo-Handlowej, celem stwierdzenia, czy cenę tę można uważać za rzeczywistą, czy też fałszywie podaną w celu umniejszenia opłaty na rzecz Funduszu Pracy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

117

OKÓLNIK T 4 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 lutego 1937 r.

L. D. IV. 564/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1085 p. 10 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Punkt 10 poz. 1085 taryfy celnej obejmuje „inne części maszyn i aparatów, oprócz osobno wymienionych", przy czym litera „a" tegoż punktu przewiduje części żeliwne, żelazne, stalowe, chociażby z zawartością 10% i mniej metali i stopów objętych poz. 977—981, zaś litera „b" tego punktu — takież części, lecz wykonane z metali i stopów objętych poz. 977—981, oraz części maszyn wymienione w p. 1 poz. 1085 tar. celnej z zawartością tych metali i stopów powyżej 10%.

Wobec powyższego należy zwracać baczną uwagę przy cleniu części maszyn włókienniczych wymienionych w p. 1 poz. 1085 tar. celnej na materiał, z którego one zostały wykonane i w razie gdy części te będą wykonane z metali i stopów objętych poz. 977—981 chociażby zawierały tych metali i stopów powyżej 10%, należy je clić według p. 10 lit. „b" poz. 1085 tar. celnej.

Zarazem wyjaśnia się, że części maszyn i aparatów wymienione w lit. „a" p. 10 poz. 1085 taryfy celnej o zawartości powyżej 10% metali i stopów objętych poz. 977—981, należy clić również według lit. „b" p. 10 tejże poz. 1085 tar. celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

118

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3053/3/37

w sprawie polsko - belgijsko - luksemburskiego protokołu dodatkowego z dnia 7 stycznia 1937 r.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z ogłoszeniem w Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 57 z dnia 3 lutego 1937 r, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 stycznia 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień protokołu dodatkowego z dnia 7 stycznia 1937 r. do układu dodatkowego z dnia 2 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 21 z 1936 r. poz. 170, przedruk z Dz. Urz. Min. Sk. Nr 8 z 1936 r., poz. 245) do traktatu handlowego między Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko - Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 106 z 1923 r., poz. 836), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Jak wynika z art. 3 wymienionego na wstępie rozporządzenia, postanowienia protokołu dodatkowego z dnia 7 stycznia 1937 r., ogłoszone w dniu 3 lutego 1937 r., obowiązują **od dnia 1 lutego 1937 r.**

Wobec powyższego odprawy celne, przy których pobrano, począwszy od dnia 1-go lutego 1937 r. należności celne, stosownie do art. 46 prawa celnego, według stawek przed ich zmianą, należy skorygować, kierując się przepisami tegoż art. 46, w ten sposób, aby odprawy te były zgodne z postanowieniami protokołu dodatkowego z dnia 7 stycznia 1937 r.

W szczególności należy:

a) przy okazji wykonywania przez Dyrekcje Ceł kontroli fachowej oraz w przypadkach, gdy jeszcze przed tym Urząd Celny będzie miał możność to uczynić, wobec zniesienia stawki konwencyjnej, pobrać dopłatę cła do wysokości wymiaru według stawki autonomicznej od następujących towarów:

poz. taryfy celnej 546 ex p. 4 — manszety;

b) we wszystkich przypadkach, kiedy na podstawie postanowień protokołu dodatkowego z dnia 7 stycznia 1937 r. wymiar cła jest bardziej korzystny dla strony, bądź z powodu udzielenia nowych zniżek konwencyjnych, bądź też z powodu ich powiększenia, a mianowicie w stosunku do następujących towarów:

Poz tar. celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w zł
z 85 p. 1	cebulki begonii	60 (nowa stawka konwencyjna)
546 p. 2	towary podpadające pod zamieszczony w nomenklaturze tej pozycji skrót „itp"	480 (poprzednia stawka konw. francuska — 498.—)
551	Paski gotowe do kapeluszy	450 (poprzednio stawka konw. belg.-luksem. i ang. — 600.—)

należy na wniosek strony lub — gdy taki wniosek nie wpłynął — przy okazji wykonywania przez Dyrekcje Ceł kontroli fachowej, względnie gdy Urząd Celny jeszcze przed tym może to uczynić — zwrócić różnicę pomiędzy cłem pobranym, a wymiarem uskutecznionym na podstawie nowego zmienionego tekstu konwencyjnego.

Co się tyczy nowej zniżki konwencyjnej dotyczącej cebulek begonii (z poz. t. c. 85 p. 1), zwrot różnicy wymiaru cła może nastąpić tylko wówczas, kiedy z dokumentów celnych niewątpliwie wynika, że oclony towar był właśnie cebulkami begonii.

Udzielona przez postanowienia protokołu dodatkowego z dnia 7 stycznia 1937 r, nowa zniżka konwencyjna dotycząca poz. taryfy celnej 505 p. 1 lit. b na skóry t. zw. welurowe, wyprawy mineralnej, koloru naturalnego, czernione, sprowadzane przez Urzędy Celne w Zbąszyniu, Warszawie, Łodzi, Gdyni i Gdańsku (Post-Wallgasse i Weichselbahnhof), będzie stosowana przez wymienione urzędy na podstawie wzorów, dopiero po otrzymaniu tych wzorów. Zwrot różnicy wymiaru cła w stosunku do poprzednio dokonanych odpraw skór, o których mowa, nie może być uskuteczniony. Jako sprowadzenie towaru przez wskazane urzędy celne, należy uważać dokonanie w danym urzędzie odprawy ostatecznej, zgodnie z wyjaśnieniem zawartym w okólniku L. D. IV. 1101/3/37 z dnia 26 stycznia 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3 z 1937 r. poz. 94).

Zwroty różnicy wymiaru cła we wszystkich przypadkach wyżej przewidzianych mogą być dokonane tylko wówczas, gdy warunki wymagane do zastosowania cła konwencyjnego zostały przy odprawie celnej dopełnione (świadectwo pochodzenia).

Zwraca się uwagę, że powyższe dotyczy towarów pochodzących ze wszystkich państw, do których odnosi się celna klauzula największego uprzywilejowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

119

OKÓLNIK T. 5 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 lutego 1937 r.

L .D. IV. 2393/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy pozycji 521 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspetoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Skóry futrzane zwierząt australijskich z gromady torbaczy, znane w handlu pod nazwami „ringtaile" lub „piskecze", podlegają cłu według pozycji 521 taryfy celnej, jako skóry futrzane oposów inych niż amerykańskie.

Ringtaile (piskecze) są to zazwyczaj skóry długości średnio około 20 — 25 cm (bez ogona), niektóre z nich są jednak wielkości skór oposów australijskich (około 40 — 60 cm) o kolorze włosa na grzbiecie i bokach od szaroniebieskiego do czerwono-brunatnego i białego na brzuchu.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

120

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 lutego 1937 r.

L. D. IV. 369/3/37

o zmianie okólnika L. D. IV. 14491/3/36 w sprawie zwolnienia niektórych towarów od pozwoleń przywozowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 5 maja 1936 roku w sprawie zakazu przywozu towarów (Dz. U. R. P. Nr 36 poz. 280), Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydało ogólne pozwolenie na przywóz towarów, objętych poz. 284 t. c. przywozowej.

Wobec tego ust. 1 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 10 czerwca 1936 r. L. D. IV. 14491/3/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 16 poz. 515), zmienionego i uzupełnionego okólnikami: z dnia 20 lipca 1936 roku L. D. IV. 15958/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20, poz. 630) i z dnia 29 września 1936 r. L. D. IV. 23887/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 26 poz. 795) uzupełnia się przez dodanie punktu 20 następującej treści:

Nazwa towaru	Pozycja t. c. przywozowej
20) Drożdży — sprowadzanych za pozwoleniem Ministra Skarbu	284

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

121

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 lutego 1937 r.

L. D. IV. 1450/1/37

w sprawie złożenia przez Polski Touring Klub w Warszawie gwarancji za należności celne i inne od samochodów i motocykli, wprowadzonych do polskiego obszaru celnego na podstawie tryptyków i książeczek z przepustkami granicznymi.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z przepisami § 9 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr 60 poz. 387), Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że na skutek złożonej przez Polski Touring Klub w Warszawie (ul, Kredytowa 5), gwarancji, upoważniło ten Klub aż do odwołania do wydawania zarządom zagranicznych klubów automobilowych i turystycznych tryptyków samochodowych i motocyklowych.

Wymieniony wyżej Polski Touring Klub złożył również gwarancję za należności celne i inne, jakie przypadłyby od samochodów i motocykli, wprowadzonych na podstawie książeczek z przepustkami granicznymi (carnet de passages en douanes), wystawiony przez zagraniczne kluby automobilowe lub turystyczne, wymienione w dołączonym wykazie.

Wobec powyższego samochody i motocykle, wprowadzone do polskiego obszaru celnego na podstawie tryptyków wydanych przez Polski Touring Klub oraz na podstawie książeczek z przepustkami wystawionych przez zagraniczne kluby, zgłoszone przez Polski Touring Klub według dołączonego wykazu, podlegają odprawie warunkowej, w myśl powołanego na wstępie rozporządzenia, bez składania osobnego zabezpieczenia celnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

Załącznik do okólnika Min. Skarbu L. D. IV. 1450/1/37.

W Y K A Z

zagranicznych klubów, należących do Międzynarodowego Związku Turystyki (Alliance Internationale de Tourisme), wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które gwarancję złożył Polski Touring Klub.

1) Alliance Internationale de Tourisme-Malta
2) American Automobile Association
3) American Automobile Touring Alliance
4) Association Touristique Egyptienne: (Egyptian Touring Association)
5) Australian Automobile Association
6) Automobile Association, London
7) Automobile Association, Dublin
8) Automobile Association of Ceylon
9) Automobile Association of Malaya
10) Automobile Association of Rhodesia
11) Automobile Association of Suth Africa
12) Automobile Club et Touring Association of Palestine
13) Automobile et Touring Club de Bulgarie
14) Automobile et Touring Club de Grèce
15) Automovel Club de Portugal
16) Cyprus Automobile Association
17) Dar Deutsche Automobil Club
18) Felag. Isl. Bifreidaeigenda
19) Forenede Danske Motorejere
20) Irac Automobile Association
21) Jugoslovenski Turing Klub
22) Klubi Turistik dhe Abtomobilistik Mbretnuer
23) Koninklijke Nederlandsche Toeristenbond-A. N. W. B.
24) Koninklijke Nederlandsch-Indische Motor-Club
25) Latvijas Republikas Auto Klubs
26) Magyar Touring Club
27) Motormännens Riksförbund
28) Motor Touring Club pro Ceskoslovensko
29) Norges Automobil Forbund
30) Oesterreichischer Touring Club
31) Office de Tourisme de l'A. C. R. Roman (Section A. I. T.)
32) Royal East African Automobile Association
33) Suomi Touring Club
34) Touring Club de Belgique
35) Touring Club Espanol
36) Touring Club de France
37) Touring Club de Brasil
38) Touring Club du Congo Belge
39) Touring Club Italiano
40) Touring Club Suisse
41) Touring et Automobile Club de Turquie
42) Western India Automobile Association
43) Yacht Club d'Estonie (Section Automobile)

122

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lutego 1937 r.

L. D. IV. 2749/3/37

w sprawie postępowania z pozwoleniami przywozu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1) Ministerstwo Skarbu komunikuje, że pozwolenia przywozu są wydawane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu albo bezpośrednio albo też za pośrednictwem Izb Przemysłowo-Handlowych lub Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku.

2) Oryginały i duplikaty pozwoleń przywozu, wydanych za pośrednictwem Izb wymienionych w pkt 1 zaopatrzone są na odwrotnej stronie w pieczęć Izby za której pośrednictwem zostały wydane.

3) Pozwolenia przywozu, wydane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu bezpośrednio jak również za pośrednictwem określonych w pkt 1 Izb **mogą** być zaopatrzone w klauzulę „przez porty polskiego obszaru celnego".

Pozwolenia te wydawane są w trzech jednobrzmiących egzemplarzach, z których egzemplarz pierwszy (oryginał) wręczany jest stronie, zaś egzemplarz drugi i trzeci przesyłane są oddzielnie do Urzędu Celnego w Gdyni i do Dyrekcji Ceł w Gdańsku.

4) Przy odprawie celnej towarów pokrytych pozwoleniami przywozu, określonymi w pkt 3 należy stosować niżej przytoczone postanowienia:

a) Odprawa celna towaru, pokrytego wspomnianym pozwoleniem przywozu (pkt 3) może być dokonana albo w Urzędzie Celnym w Gdyni albo w jednym z urzędów celnych morskich położonych w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku.

b) Odprawę celną towaru urząd celny (w Gdyni lub Gdańsku) może uskutecznić po przedstawieniu przez stronę oryginału pozwolenia, przy czym ma tu zastosowanie postanowienie zawarte w zdaniu trzecim ust. 4 § 16 instrukcji manipulacyjnej.

c) W przypadkach gdy towar wymieniony w pozwoleniu przywozu strona zgłasza partiami, urząd celny dołącza do pierwszego zgłoszenia celnego otrzymany egzemplarz (drugi lub trzeci) pozwolenia przywozu a na oryginale otrzymanym od strony uczyni adnotację analogiczne do postanowień ust. 3 § 37 instrukcji manipulacyjnej.

d) Jeżeli następną odprawę strona chce dokonać w urzędzie celnym położonym w drugim porcie polskiego obszaru celnego, urząd celny, który posiada oryginał pozwolenia, przesyła go w drodze urzędowej na pisemny wniosek strony do urzędu celnego znajdującego się w drugim porcie polskiego obszaru celnego.

Urząd celny w Gdyni przesyła oryginał pozwolenia do Dyrekcji Ceł w Gdańsku, która przydziela go właściwemu urzędowi celnemu.

e) Urząd celny, dokonywujący odprawę celną towaru na podstawie pozwolenia, które było częściowo wykorzystane w urzędzie celnym położonym w drugim porcie polskiego obszaru celnego, odnotuje na posiadanym egzemplarzu (drugim względnie trzecim) odprawę poprzednią, uwidocznioną na oryginale pozwolenia. Egzemplarz ten (drugi względnie trzeci) urząd celny dołącza do zgłoszenia celnego, przy czym na oryginale uczyni adnotację analogicznie do postanowień ust. 3 § 37 instrukcji manipulacyjnej.

f) Dalsze odprawy celne (po dołączeniu drugiego lub trzeciego egzemplarza pozwolenia przywozu do pierwszego zgłoszenia celnego w danym porcie) mogą być dokonywane tylko na podstawie oryginału pozwolenia przywozu, przy czym strona obowiązana jest za każdym razem dostarczyć urzędowi celnemu odpis pozwolenia przywozu, sporządzonego jej staraniem i na jej koszt.

Na każdym odpisie strona powinna oznaczyć wszystkie poprzednio dokonane odprawy ściśle według adnotacyj, znajdujących się na drugiej stronie oryginału pozwolenia przywozu, czy czym odpis ten powinien być potwierdzony przez urząd celny w sposób wskazany w ust. 2 § 16 instrukcji manipulacyjnej.

Sporządzony przez stronę odpis pozwolenia przywozu urząd celny dołącza do danego zgłoszenia celnego zaś na oryginale uczyni adnotację analogicznie do postanawień ust. 3 § 37 instrukcji manipulacyjnej.

g) Przy każdej odprawie urząd celny powinien sprawdzić czy pozwolenie przywozu nie zostało wyczerpane.

h) Odyginał pozwolenia przywozu przechowuje urząd celny, w którym była dokonywana ostatnia odprawa celna, do czasu następnej odprawy celnej albo do czasu złożenia przez stronę wniosku o przekazanie oryginału do urzędu celnego położonego w drugim porcie polskiego obszaru celnego.

i) Zwrotowi do Ministerstwa Przemysłu i Handlu podlega oryginał pozwolenia przywozu (**zamiast duplikatu** — patrz ust. 7 § 37 instrukcji manipulacyjnej) i zwraca go ten urząd celny, w którego posiadaniu znajduje się pozwolenie przywozu z chwilą jego wyczerpania lub upływu terminu jego ważności.

k) W zapisku prowadzonym w myśl ust. 9 § 37 instrukcji manipulacyjnej urząd celny, przy przesyłaniu oryginału czy to do Urzędu Celnego położonego w drugim porcie polskiego obszaru celnego czy to do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, powinien oznaczyć ilość odprawionego towaru i numery odnośnych zgłoszeń celnych przy których wykorzystywano pozwo-

lenie. Poza tym należy oznaczyć datę i numer pisma, przy którym wysłano lub w końcu zwrócono pozwolenie.

l) Urząd Celny portu, w którym wcale nie wykorzystano danego pozwolenia przywozu, obowiązany jest swój (drugi względnie trzeci) egzemplarz pozwolenia przesłać po terminie jego ważności do Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

m) W razie potrzeby Urząd Celny w Gdyni i Dyrekcja Ceł w Poznaniu z jednej strony oraz Dyrekcja Ceł w Gdańsku z drugiej strony będą wzajemnie udzielały sobie informacyj odnośnie poszczególnych pozwoleń.

5) Jednocześnie Ministerstwo Skarbu komunikuje, że zwrotne egzemplarze pozwoleń przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu, niezależnie od tego czy były wydane przez Ministerstwo bezpośrednio, czy za pośrednictwem Izby, powinny być przesyłane pod adresem: Ministerstwo Przemysłu i Handlu, Referat Reglamentacyjny, — Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście Nr 47/49. Natomiast w razie stwierdzenia rozbieżności w pozwoleniu przywozu między nazwą towaru a pozycją taryfy celnej Urząd Celny przesyła je albo do Ministerstwa Przemysłu i Handlu albo do Izby, jeżeli pozwolenie to wydane było za pośrednictwem danej Izby.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski,*

123

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1937 roku

L. D. V. 20224/2/37

w sprawie ustalania wydatków potrącalnych z przychodu na podstawie dowodów.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 28 października 1936 r. L. Rej. 3528/34.

Wedle ustalonej judykatury Najwyższego Trybunału Administracyjnego jeśli władza w braku dowodów na przychód ustaliła przychód brutto z pominięciem ksiąg na zasadzie danych, jakimi rozporządzała, to sam ten brak nie wyklucza jeszcze ustalenia wydatków potrącalnych na zasadzie przedłożonych przez podatnika przy badaniu ksiąg dowodów i nie uzasadnia sięgnięcia do zastosowania norm średniej dochodowości (por. wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 15 czerwca 1936 r. L. Rej. 1816/34.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *S. Kowalik.*

124

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1937 r.

L. D. V. 32471/4/37

w sprawie zwolnienia komisantów firm „Galicja", „Karpaty" i „Standard-Nobel w Polsce" od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Na podstawie przepisu ustępu trzeciego p. 5 art. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) Ministerstwo Skarbu zwalnia tych komisantów firm: 1) Galicyjskie Towarzystwo Naftowe „Galicja" S. A. we Lwowie, 2) „Karpaty" Sprzedaż produktów naftowych spółka z ogr. odpow. we Lwowie i 3) „Standard-Nobel w Polsce" S. A. w Warszawie, którzy:

a) zajmują się wyłącznie rozwózkową sprzedażą nafty (na t. zw. beczkowozach), bez względu na miejscowość, w której tej sprzedaży dokonywują,

b) zajmują się wyłącznie sprzedażą nafty i produktów naftowych w swych zakładach handlowych, ale znajdujących się jedynie na obszarze województw: białostockiego, wileńskiego, nowogródzkiego, lubelskiego, poleskiego, wołyńskiego i tarnopolskiego od obowiązku prowadzenia w 1937 roku prawidłowych ksiąg handlowych.

Podlegającą opodatkowaniu prowizję tych komisantów, otrzymaną przez nich względnie im należną za sprzedaż wymienionych artykułów, należy ustalić na zasadzie prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych wymienionych firm, jako komitentów.

Ministerstwo Skarbu nadmienia, iż pozostali z pośród wyżej wymienionych, którzy poza sprzedażą komisową nafty i produktów nafto-

wych firm „Galicja", „Karpaty" i „Standard-Nobel w Polsce" zajmują się również sprzedażą komisową lub na rachunek własny nafty i produktów naftowych pochodzących od innych firm, bądź też dokonywują transakcji innymi artykułami, nie korzystają z niniejszego zwolnienia.

Jednocześnie wobec przyjęcia przez firmę „Galicja" obowiązku opłacania za swoich komisantów, zaś przez firmy „Karpaty" i „Standard-Nobel w Polsce" odpowiedzialności za uiszczenie przez swoich komisantów podatku przemysłowego od obrotów za 1937 rok należnego od ich prowizji, obliczanej na podstawie ksiąg handlowych wymienionych firm jako komitentów, Ministerstwo Skarbu, w przypadku nieuiszczenia przez firmę „Galicja" względnie komisantów firm „Karpaty" i „Standard-Nobel w Polsce" przedmiotowego podatku, poleca przedstawić wykazy tych zaległości Izbie Skarbowej Grodzkiej w Warszawie, która — po uprzednim porozumieniu się z Ministerstwem Skarbu— przedsięweźmie odpowiednie kroki celem wyegzekwowania ich od wymienionych firm — komitentów.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

125

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1937 roku

L. D. V. 20178/2/37

w sprawie potrącalności wynagrodzeń, płaconych członkom rodziny.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 25 listopada 1936 r. L. Rej. 2982/34.

Co do meritum sprawy podnosi skarżąca jedynie następujące zarzuty:

. . . .

. . . .

4) Zarzut niepotrącenia pensji żony płatnika podatku dochodowego od uposażeń. W tej mierze władza pozwana w podanych płatnikowi powodach nieuwzględnienia wyjaśnień oparła się na przepisie art. 6 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym, co w odpowiedzi na skargę wyjaśnia ona w ten sposób, iż przepis ten zezwala tylko na potrącenie z dochodu kosztów wyżywienia członków rodziny, pracujących w przedsiębiorstwie płatnika, nie zaś wynagrodzeń płaconych tym członkom rodziny. To stanowisko władzy uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny za niezgodne z ustawą. Przepis art. 6 ust. 2 ma znaczenie wyjątku od przepisu art. 8 p. 3, wedle którego wydatki na utrzymanie członków rodziny są niepotrącalne. W drodze wyjątku tedy na korzyść płatnika przewidzianego potrąca się od jego dochodu koszty utrzymania tych członków rodziny, którzy pracują w jego przedsiębiorstwie, przy czym ustawa nie zajmuje się kwestią czy członkowie ci pobierają za swoją pracę inne wynagrodzenie. Nie daje więc ten przepis podstawy do stworzenia wyjątku od ogólnej zasady, że koszty osiągnięcia dochodów są potrącalne, a w szczególności od będącego konsekwencją tej zasady przepisu § 33 p. 7 rozporządzenia wykonawczego (poz. 298/21 Dz. Ust.) nakazującego potrącenie płac i wynagrodzeń pracowników przedsiębiorstwa i nie stanowiącego żadnych wyjątków dla pracowników, będących członkami rodziny płatnika.

Gdy tedy władza wychodząc z mylnego założenia prawnego odmówiła wnioskowi odwołania bez zajęcia stanowiska co do potrącalności spornego wydatku z punktu widzenia art. 6 ustawy i § 33 p. 7 rozporządzenia wykonawczego — uchylił Najwyższy Trybunał Administracyjny zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwego postępowania i zarządził zwrot opłaty (art. 84 p. 3 i 95 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 27 października 1932 poz. 806 Dz. Ust.).

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *S. Kowalik.*

126

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1937 roku

L. D. V. 20297/2/37

w sprawie obliczania ulg podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre urzędy skarbowe niewłaściwie zrozumiały zarządzenie zawarte w okólniku z dnia 28 grudnia 1936 r. L. D. V. 25310/2/36 (Dz. Urz. Min. Sk. z r. 1937 Nr 1, poz. 29), kwestionując przy rozpatrywaniu podań o przyznanie ulg dla nabywców pojazdów mechanicznych, potrącalność wartości części zapasowych, stanowiących normalne wyekwipowanie nabywanych wozów.

Ponieważ tego rodzaju sposób postępowania komplikuje niepotrzebnie procedurę przy-

znawania ulg, z drugiej zaś strony dodatkowo na życzenie nabywcy dostarczany ekwipunek wozu (nadliczbowe koła zapasowe itp.) posiada przy samochodach tanich z reguły wartość stosunkowo niewielką w porównaniu z wartością samego wozu Ministerstwo Skarbu poleca nie kwestionować ceny wykazywanej w zaświadczeniu sprzedawcy o ile nie przekracza ona 12.000 zł, nawet gdyby cena ta obejmowała wartość dodatkowego wyekwipowania, nie wykazanego osobno w zaświadczeniu sprzedawcy.

Natomiast gdy cena samochodu łącznie z dodatkowym ekwipunkiem przekracza 12.000 zł, wówczas stosownie do ust. ostatniego okólnika z dnia 28 grudnia 1936 r. L. D. V. 25310/2/36 nabywca ubiegający się o ulgę winien do podania dołączyć rachunek sprzedawcy wymieniający odrębnie cenę samochodu wyekwipowanego normalnie oraz odrębnie ekwipunek dodatkowy i cenę jego nabycia. Wysokość ulgi obliczyć wówczas należy jedynie od wartości samochodu wyekwipowanego normalnie bez uwzględnienia ceny zaopatrzenia dodatkowego.

Przykład:

Cena wozu normalnie wyekwipowanego (z jednym kołem zapasowym i fabrycznym kompletem narzędzi) wynosi 11.800 zł. Na życzenie nabywcy sprzedawca instaluje w samochodzie odbiornik radiowy oraz dodaje drugie koło zapasowe, doliczając z tego tytułu do rachunku 600 zł — łączna więc cena wozu wynosi 12.400 zł. Dołączone do podania o ulgę zaświadczenie sprzedawcy wymienia osobno cenę samochodu normalnie wyekwipowanego (11.800 zł) oraz osobno wartość odbiornika radiowego i nadliczbowego koła zapasowego (600 zł). Ulgę obliczyć należy od sumy 11.800 złotych.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

127

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 lutego 1937 r.

L. D. V. 13561/1/36

w sprawie poświadczenia ksiąg uproszczonych.

W związku z wątpliwościami ksiąg uproszczonych Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że księgi uproszczone w razie ich niewykorzystania przez prowadzących w jednym roku mogą być zużytkowane w następnych okresach rachunkowych, z warunkiem jednakże ponownego zaświadczenia o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 91 z r. 1934, poz. 821).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

128

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 lutego 1937 r.

L. D. V. 9369/1/36

w sprawie egzekucji drobnych należności wierzycielskich.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

Zapoczątkowana przez Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 26 maja 1936 r. L. D. V. 6505/1/36 (Dz. Urz. Nr 14, poz. 472) akcja, mająca na celu zmniejszenie ilości tytułów wykonawczych opiewających na zbyt drobne należności, dała w praktyce na ogół korzystne rezultaty.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu, rozszerzając omawianą akcję na należności także innych, niż wymienieni w powołanym okólniku, wierzycieli, poleca zaproponować odbycie konferencyj uzgadniających, względnie odnieść się z prośbą do wszystkich wierzycieli, do których nie znalazły zastosowania przepisy omawianego okólnika, a nadsyłających większe ilości wniosków egzekucyjnych opiewających na należności drobne, dążąc do tego, aby:

1) obejmowali jednym tytułem wykonawczym, o ile możności, wszystkie należności dojrzałe do egzekucji, dotyczące tego samego zobowiązanego,

2) nie wystawiali tytułów wykonawczych na drobne zaległości do czasu gdy ogólna suma tych zaległości, mająca być objęta jednym tytułem wykonawczym, nie przekroczy 8 zł.

Pozatem należy zalecić wierzycielom stosowanie, przed wysłaniem wniosku egzekucyjnego, akcji upominawczej we własnym zakresie (poza upomnieniem egzekucyjnym) odnośnie zobowiązanych zalegających z należnościami.

Zainteresowanym wierzycielom należy wskazać, że powyższe zasady zmniejszą znacz-

nie pracę wierzycieli, związaną z wystawianiem dużej ilości tytułów na drobne należności, a zarazem zmniejszą ciężar kosztów egzekucyjnych, szczególnie dotkliwy dla zobowiązanych przy drobnych należnościach. Równocześnie stosowanie tych zasad pozwoli władzom skarbowym na sprawniejsze przeprowadzenie akcji egzekucyjnej w odniesieniu do poważniejszych należności wierzycielskich.

Porozumienie powyższe przeprowadzą:

a) Izby Skarbowe, o ile chodzi o wierzycieli, których siedziba pokrywa się z siedzibą Izby, niezależnie od tego, czy działalność tych wierzycieli obejmuje, czy też wykracza poza okręg Izby,

b) Urzędy Skarbowe (poza Urzędami położonymi w siedzibie Izby), o ile chodzi o wierzycieli, których siedziba znajduje się w okręgu Urzędu, nie zależnie od tego, czy działalność wierzyciela obejmuje czy też wykracza poza okręg Urzędu.

W miastach nie będących siedzibą Izby, na których terenie znajduje się więcej niż jeden Urząd Skarbowy, porozumienie z wierzycielami przeprowadzi Urząd Skarbowy oznaczony numerem 1.

Wypadki, w których osiągnięto porozumienie z wierzycielami, winny być podane do wiadomości zainteresowanym władzom skarbowym.

W sprawie wystawiania tytułów na składki ogniowe oraz na opłaty radiofoniczne nastąpi specjalne zarządzenie Ministerstwa Skarbu.

Przy tej sposobności Ministerstwo Skarbu poleca Izbom Skarbowym sprawdzić w jakim stopniu zostało wykonane przez Urzędy Skarbowe zarządzenie, zawarte w części II okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 26 maja 1936 r. L. D. V. 6505/1/36 w sprawie usprawnienia poboru i egzekucji podatku gruntowego i innych należności przypadających od drobnych rolników (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 472) oraz wydać Urzędom Skarbowym konieczne zarządzenia, gdyż jak Ministerstwo Skarbu stwierdziło nie wszystkie Urzędy Skarbowe zarządzenie to wykonały dokładnie i w należytym stopniu.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Dr J. Lubowicki.*

129

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ

OKÓLNIK Nr 1

z dnia 25 stycznia 1937 r.

o zmianie przepisów w sprawie zgłaszania zestawień o stanie posiadanych pieniędzy zagranicznych oraz należności i zobowiązań zagranicznych w myśl uchwały Komisji Dewizowej z dnia 23 stycznia 1937 r.

Banki dewizowe obowiązane są nadsyłać Komisji Dewizowej miesięczne zestawienia według następujących wzorów:

I. **Należności i zobowiązania w walutach zagranicznych.**

A. **Należności w walutach zagranicznych:**

1) należności na rachunkach zagranicznych „nostro";

2) stan pieniędzy zagranicznych;

3) portfel weksli płatnych za granicą, akceptowanych przez firmy zagraniczne;

4) inne należności, płatne w walutach zagranicznych:

a) od banków dewizowych,

b) od wszelkich innych osób;

5) wszelkie inne należności, opiewające na waluty zagraniczne, płatne w kraju w złotych.

B. **Zobowiązania w walutach zagranicznych:**

1) zobowiązania wobec banków zagranicznych na rachunkach „nostro":

a) płatne à vista,

b) terminowe powyżej 14-u dni,

c) z tytułu kredytów akceptacyjnych, udzielonych bankowi;

2) akcepty własne banku;

3) inne zobowiązania wobec zagranicy, płatne w walutach zagranicznych;

4) zobowiązania wobec osób i firm w kraju, płatne w walutach zagranicznych:

a) wobec banków dewizowych,

b) wobec wszelkich innych osób;

5) wszelkie inne zobowiązania, opiewające na waluty zagraniczne, płatne w kraju w złotych.

C. **Należności i zobowiązania warunkowe w walutach zagranicznych.**

Objaśnienia:

ad A. i B.

Należności i zobowiązania, opiewające na waluty zagraniczne, lecz płatne w drodze rozrachunku, jak np. niektóre weksle niemieckie, płatne w Niemczech na rachunek polskich instytucyj rozrachunkowych, nie powinny być wykazywane w zestawieniach. Natomiast zestawienia powinny obejmować szylingi austriackie, zarówno banknoty, jak i pozostałość wypłaty na Wiedeń, sprzedanej przez Bank Polski niektórym bankom dewizowym.

Zobowiązania banku z tytułu wszelkich kredytów akceptacyjnych, udzielonych przez banki zagraniczne (przede wszystkim rembursy), należy podawać w punkcie B. 1 c); należności zaś z tego tytułu od klientów w kraju — w punkcie A. 5), a od klientów zagranicznych— w punkcie A. 4).

Kredyty reportowe, udzielone przez bank, należy podawać — zależnie od charakteru wierzyciela — w pozycjach B. 1 b), B. 3) lub B. 4). Kredyty reportowe, udzielone bankowi, należy podawać — zależnie od charakteru dłużnika — w pozycjach A. 4 a) lub A. 4 b).

Zobowiązania i należności z tytułu transakcyj dewizowych na termin winny być podawane w odpowiednich pozycjach, zależnie od charakteru kontrahenta — w A. 4) i B. 1 b), B. 3) lub B. 4).

ad C.

W tej pozycji należy podawać zobowiązania i należności z tytułu udzielonych lub otrzymanych z zagranicy gwarancyj, z tytułu żyr na wekslach, redyskontowanych za granicą.

II. **Obroty pieniędzmi zagranicznymi i dewizami.**

A. **Skup pieniędzy zagranicznych i dewiz:**

1) od Banku Polskiego i innych banków dewizowych;

2) od banków zagranicznych (sprzedaż złotych za granicę);

3) od eksporterów i wszystkich innych klientów krajowych i zagranicznych; (w tej pozycji należy podać również sumę walut zagranicznych, zapłaconych bankowi na pokrycie kosztów, odsetek i prowizji);

4) przeliczenie na złote zobowiązań banku, opiewających na waluty zagraniczne.

B. **Sprzedaż pieniędzy zagranicznych i dewiz:**

1) Bankowi Polskiemu i innym bankom dewizowym;

2) bankom zagranicznym (kupno złotych z zagranicy);

3) klientom na indywidualne zezwolenia Komisji Dewizowej;

4) klientom na zasadzie generalnych upoważnień, udzielonych bankom dewizowym, a w szczególności:

na zapłatę towarów na zasadzie okólnika Nr 5 p. I a),

na zapłatę kosztów importu towarów na zasadzie okólnika Nr 5 p. I b),

na zapłatę kosztów eksportu towarów na zasadzie okólnika Nr 6 p. V,

na wyjazd za granicę w ramach ustalonych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r., § 12 p. 1—3,

na wyjazd do Gdańska na zasadzie okólnika Nr 27 p. 1),

na wyjazd do Bułgarii, Jugosławii i Węgier na zasadzie okólnika Nr 27, p. 2),

na wyjazd do Czechosłowacji na zasadzie okólnika Nr 4),

na drobne dyspozycje na zagranicę na zasadzie okólnika Nr 8 p. IV.

(w tej pozycji należy podać również sumę walut zagranicznych, zużytą przez bank na zapłacenie odsetek, prowizji i kosztów za granicą);

5) klientom na zasadzie wszystkich innych udzielonych im zezwoleń generalnych (np. autonomie dewizowe, rachunki walutowe „E", towarowe transakcje wiązane, przekazy do Francji w ramach okólnika Nr 28 p. II 3), przekazy na zasadzie okólników Nr 21, 23 i 42 itp.);

6) przeliczenia na złote należności banku w walutach zagranicznych.

Objaśnienia ad A. i B.

Obroty w walutach zagranicznych między poszczególnymi placówkami banku dewizowego winny być wykazane w pozycjach A. 4) i B. 6).

Uwaga ad I i II:

Powyższe zestawienia należności i zobowiązań w walutach zagranicznych oraz obrotów pieniędzmi zagranicznymi i dewizami powinny się bilansować przy uwzględnieniu stanu początkowego okresu sprawozdawczego oraz różnic kursowych, powstałych w ciągu miesiąca, i być oparte na bilansach miesięcznych banków. Komisja Dewizowa zwalnia od podawania w powyższych zestawieniach pozycyj, związanych z należnościami i zobowiązaniami, opiewającymi na waluty zagraniczne, a płatnymi w kraju w złotych (I A. 5) i B. 5), II A. 4) i B. 6), te banki dewizowe, których organizacja umożliwia zbilansowanie zestawień pomimo wyeliminowania tych pozycyj.

III. **Stan rachunków zagranicznych „loro" złotowych.**

A. Zobowiązania:

1) rachunki zagraniczne wolne,

2) rachunki zablokowane,

3) rachunki gdańskie („Daki-Conti");

B. **Należności banku:**

1) kredyty pocztowe,

2) inne kredyty za zezwoleniem Komisji Dewizowej,

3) z tytułu reportów.

IV. **Zezwolenia na wysłanie i wywóz posiadanych środków płatniczych i walorów (papiery wartościowe, kupony i książeczki).**

Zestawienie ma obejmować **tylko** środki płatnicze i walory, **posiadane** przez klientów, na których wywóz lub wysłanie za granicę bank udzielił zezwolenia **we własnym zakresie** na zasadzie upoważnień, zawartych w okólnikach Komisji Dewizowej Nr 26 i 27 z dn. 30 lipca 1936 r., i mają zawierać ogólną sumę:

1) krajowych środków płatniczych,

2) zagranicznych środków płatniczych,

3) akceptów zagranicznych (z wystawienia cudzoziemców) płatnych za granicą lub w Polsce,

4) akceptów krajowych (z wystawienia osób lub firm zamieszkałych w kraju), płatnych w kraju lub za granicą, z podziałem na weksle z klauzulą „a" i „b",

5) walorów (papierów wartościowych, kuponów i książeczek).

Z akceptów krajowych należy wymieniać tylko te, które zostały zaopatrzone, stosownie do przepisów okólnika Nr 26, w klauzulę „a" (zezwolono na wysłanie za granicę i przekazanie równowartości za granicę w terminie . . .) i „b" (zezwolono na wysłanie za granicę i zapisanie równowartości po wpływie na rachunek zagraniczny wolny); nie należy podawać w zestawieniu takich weksli; jeżeli wysyłka ich za granicę następuje na zasadzie generalnych zezwoleń, udzielonych przez Komisję Dewizową niektórym organizacjom gospodarczym na podział kontyngentów dewizowych (okólnik Nr 21, 23 i 42).

V. Wszystkie powyższe zestawienia mają być sporządzane przez centrale banków dewizowych za wszystkie oddziały łącznie z centralą w ogólnych sumach w złotych (bez podziału na kraje, waluty lub poszczególnych klientów), a pozycje podawane z zaokrągleniem w tysiącach.

Wszystkie zestawienia, sporządzone za miesiąc ubiegły, mają być doręczone Komisji Dewizowej w dniu 12-go następnego miesiąca; banki, których siedziba znajduje się poza Warszawą, winny wysyłać sprawozdania wcześniej, w ten sposób, aby Komisja Dewizowa otrzymała je w dniu 12-ym każdego miesiąca rano.

Zestawienia należności i zobowiązań w walutach zagranicznych oraz obrotów walutami i dewizami (ust. I i II niniejszego okólnika) za miesiąc styczeń r. b. mogą banki dewizowe sporządzić jeszcze według przepisów, zawartych w okólniku Nr 1 z dn. 27 kwietnia 1936 r.; w takim przypadku jednak zestawienia za ten miesiąc, przerobione według przepisów niniejszego okólnika, muszą być nadesłane do dnia 12.III.1937 r.

Komisja Dewizowa.

Uwaga: okólniki Nr 1 z dn. 27.IV. 1936 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13 poz. 448 str. 531) wraz z uzupełnieniem z dn. 5.X. 1936,*) Nr 19 z dn. 25 VI. 1936**) oraz ustęp o „wykazach zezwoleń na wysłanie i wywóz posiadanych środków płatniczych" z okólnika Nr 38 z dn. 29.X. 1936***) przestają obowiązywać.

---

*) (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28, poz. 845).

**) (Dz. Urz. Din. Sk. Nr 18, poz. 568) w sprawie nadsyłania zestawień miesięcznych, dotyczących tranzakcyj dewizowych.

***) (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 30, poz. 923) w sprawach statystyki.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 27 stycznia 1937 r.

o zmianie okólnika Nr 35 w sprawie przekazów do Niemiec (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 27, poz. 824).

Przekazy do Niemiec.

Zapłata zobowiązań osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce wobec takichże osób zamieszkałych w Niemczech może być dokonana — aż do odwołania — jedynie z zachowaniem następujących przepisów:

I. Należności z następujących tytułów mogą być przekazywane tylko za pośrednictwem Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego, a od dnia 1 lutego 1937 r. — Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie (ul. Moniuszki 10):

a) należności za towary sprowadzone z Niemiec w ramach umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dn. 4.XI. 1935 r.;

b) należności za towary sprowadzone z Niemiec przed wejściem w życie umowy z dn. 4.XI. 1935 r.;

c) koszty transportu lądowego do granicy niemieckiej przy imporcie towarów z Niemiec;

d) koszty robocizny w obrocie uszlachetniającym;

e) rabaty, bonifikaty i odszkodowania związane z importem towarów niemieckich do Polski i eksportem towarów polskich do Niemiec;

f) zapłata za weksle nadesłane z Niemiec do inkasa, zaopatrzone przy wysyłce ich do Niemiec w klauzulę: „zezwolono na wysłanie za granicę i przekazanie po wpływie w drodze rozrachunku z Niemcami przez Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego w Warszawie (Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie).

Banki dewizowe upoważnione są do prowadzenia specjalnych zablokowanych kont niemieckich firm księgarskich i wydawniczych oraz do przyjmowania na te konta wpłat periodycznych i ratalnych za książki, czasopisma itp. z tym, że sumy wpłacone na takie rachunki będą w końcu każdego miesiąca automatycznie przelewane do Polskiego Instytutu Razrachunkowego.

II. Należności, wynikające z innych tytułów niż wyszczególnione w ust. I, przekazywane być mogą wyłącznie za pośrednictwem Banku Polskiego z wyjątkami podanymi niżej w ust. V. Do rozpatrywania i załatwiania wniosków o uskutecznienie przekazów upoważnione są Bank Polski i banki dewizowe w tych przypadkach, gdy zobowiązanie nie przekracza zł 3.000,— lub równowartości tej sumy; nato-

miast jeżeli całość zobowiązania przekracza tę sumę, wnioski należy kierować do decyzji Komisji Dewizowej.

III. Postanowienie zawarte w ust. I i II stosują się również do instytucyj lub osób, które otrzymały od Komisji Dewizowej generalne zezwolenie na dokonywanie przekazów do Niemiec w inny sposób, w tych zezwoleniach wskazane. Instytucje te lub osoby tracą nadane im uprawnienia, a banki dewizowe nie mogą więcej uskuteczniać przekazów do Niemiec na podstawie dotychczasowych zezwoleń, chyba, że Komisja Dewizowa, na skutek ponownego wniosku na nowo je wyraźnie zatwierdzi. Udzielone przez Komisję Dewizową przed dniem 22 września 1936 r. zezwolenia na przekazy wielokrotne sum, przeznaczonych na koszty utrzymania, oraz zezwolenia na wielokrotny wywóz za granicę wynagrodzeń służbowych — są ważne do wyczerpania.

IV. Uskutecznianie przekazów przez Bank Polski odbywać się będzie w następujący sposób:

a) Klient, udzielający bankowi zlecenia przekazu, udowodnić powinien tytuł i fakt istnienia zobowiązania. Bank dewizowy pobrać winien w tym celu od klienta odpisy dokumentów, stwierdzających tytuł długu, jak aktów notarialnych, korespondencji lub wyciągi z ksiąg handlowych oraz pisemne zaręczenie klienta, iż dług dotąd nie został pokryty.

Jeżeli ma być przekazana suma, znajdująca się na rachunku zablokowanym w banku, klient winien udowodnić dokumentami tytuł, z którego nastąpiła wpłata na rachunek zablokowany.

Oryginały dokumentów przedłożone w celu uwiarygodnienia zobowiązania, bank dewizowy zaopatrzy pieczątką, stwierdzającą przyjęcie zlecenia przekazu w myśl okólnika Nr 35 — i zwróci klientowi.

W przypadkach gdy bank dewizowy kieruje wniosek o zezwolenie na przekaz do Komisji Dewizowej, powinien do wniosku załączyć odpisy wszystkich dostarczonych przez klienta dowodów.

b) W celu uskutecznienia przekazu do Niemiec, bank dewizowy wypełnia zlecenie (formularz Nr 471), składające się z trzech części, z których dwie pierwsze przeznaczone są dla Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego, trzecią zaś zatrzymuje dla siebie bank dewizowy. Blankiety zlecenia, które wydaje Bank Polski. powinny być wypełniane pismem maszynowym, przy czym cel przekazu winien być jasno i zwięźle określony. Kwota przekazu winna być wypisana również słownie, o ile możności — ze względu na przebitkę, przeznaczoną dla Niemiec — w języku niemieckim.

Banki dewizowe przesyłać będą przyjęte od klientów zlecenia przekazów do Niemiec (część I i II formularza Nr 471) w tym samym dniu do swej Centrali lub Oddziału w Warszawie, które sporządzą zestawienie tych zleceń i prześlą je wraz ze zleceniami do Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego w Warszawie, wpłacając równocześnie ogólną kwotę zestawienia gotówkowym czekiem żyrowym lub przez Izbę Rozrachunkową. Jedynie banki dewizowe, które nie mają w Warszawie Centrali ani Oddziału, prześlą zestawienie przyjętych zleceń wraz ze zleceniami do Oddziału Banku Polskiego, w którego okręgu mają swoją siedzibę, dostarczając równocześnie potrzebnego pokrycia.

c) Przekazy opiewać winny na złote lub marki. Jeżeli przekaz opiewa na marki, należy na zleceniu oprócz sumy długu w markach umieścić jej równowartość w złotych, przeliczając marki na złote według średniego kursu transakcyjnego Giełdy Warszawskiej z dnia poprzedzającego datę przyjęcia zlecenia. Jeżeli zaś zobowiązanie opiewa na inną walutę niż złote lub marki, należy na zleceniu jako sumę przekazu umieścić jedynie sumę w złotych według przeliczenia klienta, dokonanego w ramach rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 59/1934, poz. 509). Suma zobowiązania w obcej walucie umieszczona być winna w takich wypadkach w „zleceniu" jedynie w rubryce, przeznaczonej dla wskazania tytułu zapłaty.

Kwota przekazu może być na wniosek dłużnika powiększona o koszty wypłaty pobierane przez bank niemiecki (Deutsche Verkehrs-Credit-Bank); upoważnia się banki dewizowe do załatwiania we własnym zakresie wniosków o dodatkowe przekazanie powyższych kosztów, pobranych przy przekazach już wykonanych.

d) Dłużnikom polskim zwrócić należy uwagę, że przy przekazach na pokrycie zobowiązań terminowych dłużnik winien zadysponować przekaz na 48 godzin przed dniem płatności. Przekazy powyżej zł 100.000 będą wykonywane w drodze telegraficznej.

e) Banki dewizowe obliczać mogą klientom za przekazy tytułem prowizji 1‰ od sumy przekazu (minimum zł 2), ponadto pobiorą 1‰ na rzecz Banku Polskiego, wpłacając pobraną na rzecz Banku Polskiego kwotę równocześnie z sumą przekazu.

W przypadkach udzielenia zezwolenia na przekaz przez Komisję Dewizową, tj., jeżeli zobowiązanie przekracza sumę zł 3.000 lub jej równowartość, bank dewizowy pobierze ponadto ½‰ od sumy zezwolenia tytułem opłaty manipulacyjnej na rzecz Komisji Dewizowej.

V. Postanowienia niniejszego okólnika zawarte w ust. I i II nie mają zastosowania do przekazów należności z następujących tytułów, które mogą być wykonywane na zasadach ogólnych:

a) należności za towary pochodzenia **nie** niemieckiego, przechodzące tylko tranzytem przez Niemcy oraz koszty dodatkowe (spedy-

cji, transportu i ubezpieczenia) związane z takim importem, jeśli powstały **poza Niemcami;**

b) do przekazów z rachunków zagranicznych wolnych w walutach obcych „nowych", należących do osób, zamieszkałych w Niemczech;

c) do sum zwracanych niemieckiemu zleceniodawcy na podstawie okólnika Nr 18 z dnia 18.VI. 1936 r. ustęp ostatni;

d) do przekazów na koszty podróży i cele turystyczne;

e) do przekazów w ramach przepisów ust. IV okólnika Nr 8 z dn. 8.V. 1936 r. drobnych sum, nieprzekraczających równowartości złotych 100 na pokrycie zobowiązań, wynikających z normalnego prowadzenia przedsiębiorstwa handlowego, za wydanie świadectw przez urzędy zagraniczne itp., jeżeli zobowiązanie nie podlega rozrachunkowi przez Zahan i jeżeli całość zobowiązania nie przekracza w poszczególnym przypadku sumy zł 100; przekazy z powyższego tytułu nie mogą przekroczyć sumy zł 100 miesięcznie z polecenia tego samego zleceniodawcy;

f) do zapłaty za weksle, nadesłane z Niemiec do inkasa, które przed wysłaniem za granicę zaopatrzone zostały w adnotację przewidzianą w okólniku Nr 26 z dn. 30.VII. 1936 r., ust. II pod a) lub b).

VI. Zapłata za weksle nadesłane z Niemiec do inkasa, opiewające na **marki niemieckie**, może być przyjęta w banknotach niemieckich, jeżeli dłużnik płaci je z posiadanych własnych zapasów tych banknotów, a zobowiązanie wekslowe **nie** pochodzi z należności za sprowadzony z Niemiec towar lub z innych tytułów, wyszczególnionych w ust. I niniejszego okólnika, i jeśli dłużnik złoży pisemne oświadczenie treści następującej:

„DEKLARACJA". Wykupując posiadanymi przeze mnie banknotami niemieckimi dokument Nr . . . . na Reichsmark . . . . nadesłany do inkasa z Niemiec oświadczam, że tą drogą nie spłacam zobowiązania za sprowadzony z Niemiec towar, ani innych należności wyszczególnionych w okólniku Komisji Dewizowej Nr 35 w ustępie I, lecz dług z tytułu . . . . . data . . . podpis . . . . . ."

Zainkasowane banknoty niemieckie mogą być wówczas wysłane zleceniodawcy zagranicznemu.

We wszystkich innych przypadkach zapłata za weksel winna nastąpić w złotych według przeciętnego kursu transakcyjnego wypłaty na Berlin, a zainkasowana kwota przekazana do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego lub do Banku Polskiego, w zależności od tego, czy zobowiązanie pochodzi z należności wyszczególnionych w ust. I niniejszego okólnika, czy z innych tytułów, co powinno być stwierdzone w adnotacji umieszczonej na wekslu, z dokumentów przedstawionych przez klienta lub na podstawie jego oświadczenia.

Bank Polski i banki dewizowe oddając do protestu weksle opiewające na marki niemieckie, nadesłane z za granicy do inkasa, winny równocześnie przesyłać notariuszowi instrukcje, w jakich środkach płatniczych zapłata może być przyjęta lub pod jakim warunkiem przyjęta być może zapłata w banknotach niemieckich (deklaracja).

VII. Niezależnie od ustanowionego niniejszym okólnikiem trybu uskuteczniania przekazów do Niemiec, nie jest wykluczona możliwość odmrożenia sum zablokowanych, posiadanych w Niemczech przez osoby zamieszkałe w Polsce, drogą odprzedaży takich sum innej osobie zamieszkałej w Polsce, która ma zobowiązania w Niemczech. Tego rodzaju prywatny rozrachunek wymaga zezwolenia Komisji Dewizowej; wniosek zainteresowanych stron winien być złożony na przepisowym formularzu za pośrednictwem banku dewizowego z dokładnym podaniem sumy i kursu po jakim nastąpić ma rozrachunek oraz z dołączeniem dowodów zobowiązania, które ma być w ten sposób pokryte. Pokrywanie w ten sposób zobowiązań importerów, które powinny być spłacone za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego — jest niedopuszczalne.

Zaznacza się, że zwolnienie sum zablokowanych w Niemczech wymaga również zezwolenia niemieckich władz dewizowych.

VIII. W związku z przepisami niniejszego okólnika, zawartymi w ust. I i II, zwraca się uwagę na to, że klauzula umieszczona na wekslach wysyłanych do Niemiec według przepisu okólnika Nr 26 ust. II c) winna być odpowiednio wypełniana, zależnie od sposobu w jaki zapłata za weksel może nastąpić, a więc bądź „w drodze rozrachunku z Niemcami przez Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie", bądź też „w drodze rozrachunku z Niemcami przez Bank Polski".

Komisja Dewizowa.

Uwaga: Okólnik Nr 35 z dn. 22.IX. 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 27, poz. 824) wraz z uzupełnieniem z dnia 12.XI. 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 31, poz. 949) oraz ostatni ustęp okólnika Nr 11 z dnia 19.V. 1936 r. i ustęp VII okólnika Nr 30 z dnia 11.VIII. 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 723) przestają obowiązywać.

OKÓLNIK Nr 43

z dnia 28 stycznia 1937 r.

w sprawie Polskiego Instytutu Rozrachunkowego.

I. Wobec powołania do życia Polskiego Instytutu Rozrachunkowego na podstawie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3.11. 1936 r. (Dz. U. Nr 84, poz. 582) i w związku ze stopniowym przejmowaniem przez Instytut czynności powierzonych dotąd Polskiemu To-

warzystwu Handlu Kompensacyjnego, Komisja Dewizowa komunikuje, że wszelkie zarządzenia i upoważnienia udzielone przez nią temu Towarzystwu mają analogicznie zastosowanie do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego.

Z dniem 1 lutego 1937 r. przejmuje Polski Instytut Rozrachunkowy czynności Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego, dotyczące rozrachunku polsko-niemieckiego, kontroli obrotów polsko-francuskich i kontroli waluty eksportowej. O przejmowaniu dalszych funkcyj Towarzystwa, Polski Instytut Rozrachunkowy będzie podawał publicznie do wiadomości.

II. Komisja Dewizowa upoważnia Polski Instytut Rozrachunkowy:

1) do prowadzenia rachunków zagranicznych instytucyj rozrachunkowych i otwierania własnych rachunków w takich instytucjach za granicą;

2) do przyjmowania wpłat od osób i firm, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, na rzecz osób lub firm, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą, z tytułu należności za towary sprowadzone do Polski w ramach umów rozrachunkowych i z innych tytułów, przewidzianych tymi umowami;

3) do dokonywania wypłat za granicą wierzycielom zagranicznym z rachunków, jakie Instytut posiada w zagranicznych instytucjach rozrachunkowych, oraz w kraju na zlecenie zagranicznych instytucyj rozrachunkowych lub zagranicznych dłużników;

4) do dokonywania wypłat firmom i bankom gdańskim, na które eksporterzy polscy cedowali należności do Instytutu, w ramach sum, jakimi Instytut dysponuje w Gdańsku na rachunku kompensacyjnym „Niemcy";

5) do dokonywania wypłat za granicą ze sum tamże posiadanych na utrzymanie własnych delegatów;

6) do dokonywania wszelkich czynności, ograniczonych dekretem Prezydenta R. P. z dn. 26.IV. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249) w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi, oraz rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 24.VII. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419) — w ramach uprawnień wynikających z wykonywania międzypaństwowych i prywatnych umów rozrachunkowych, zatwierdzonych lub zleconych przez właściwe organa państwowe.

III. Eksporterzy, którzy na podstawie umów rozrachunkowych, należności za towary wywiezione za granicę stawiają do dyspozycji Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, zwolnieni są od obowiązku zgłaszania tych należności w Banku Polskim oraz zaofiarowania do skupu Bankowi Polskiemu lub bankom dewizowym. Od obowiązku zgłaszania w Banku Polskim i zaofiarowania do skupu sum znajdujących się na zagranicznych rachunkach kompensacyjnych, zwolniony jest także Polski Instytut Rozrachunkowy.

IV. Komisja Dewizowa zezwala polskim eksporterom i importerom na prywatne rozliczenia pod kontrolą Polskiego Instytutu Rozrachunkowego ich należności i zobowiązań z tytułu kompensacyjnych transakcyj towarowych z krajami clearingowymi, na których zawarcie udzieliły swego zezwolenia właściwe organa państwowe.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 28 stycznia 1937 r.

w sprawie zmiany okólnika Nr 11 z dn. 19 maja 1936 r. w sprawie wyłączenia banków dewizowych od transferowania należności za towary sprowadzone z krajów, z którymi obowiązują umowy rozrachunkowe.

Należności za towary sprowadzone z krajów, z którymi obrót towarowy odbywa się na zasadzie rozrachunku, a mianowicie: z Bułgarii, Jugosławii, Rumunii, Turcji, Węgier i Włoch, jak również zaliczki na te towary mogą być przekazywane tylko za pośrednictwem Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie lub Polskiego Instytutu Rozrachunkowego po przejęciu przez tę instytucję czynności, wynikających z rozrachunku z danym krajem.

To samo dotyczy kosztów dodatkowych (spedycji, transportu, ubezpieczenia, prowizji itp.) związanych z importem towarów z powyższych krajów do Polski, jak również z eksportem towarów polskich do tych krajów.

Przepisy dotyczące przekazywania należności do pozostałych krajów, z którymi obowiązuje rozrachunek, a mianowicie do Niemiec, Austrii i Szwajcarii, zawarte są w osobnych okólnikach.

Zasady powyższe obowiązują również organizacje i przedsiębiorstwa, którym Komisja Dewizowa udzieliła prawa samodzielnego dysponowania posiadanymi zapasami dewiz, o ile odnośne zezwolenie nie zawiera odmiennych postanowień.

Banki dewizowe upoważnione są do prowadzenia specjalnych zablokowanych kont firm księgarskich i wydawniczych, mających siedzibę w wyżej wymienionych krajach oraz do przyjmowania na te konta wpłat periodycznych i ratalnych za książki, czasopisma itp. z tym, że sumy wpłacone na takie rachunki będą w końcu każdego miesiąca automatycznie przelewane do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego lub Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego.

Komisja Dewizowa.

Uwaga: Okólnik Nr 11 z dn. 19 maja 1936 r. Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 14, poz. 475, przestaje obowiązywać.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat
w sprawie zagubienia pokwitowania kasowego.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej we Lwowie zaginął 1 blankiet pokwitowania kasowego wraz z dowodem wpłaty (wzór Nr 4 do § 16 przepisów dla kas urzędów skarbowych) Nr 51712 seria H., które niniejszym unieważnia się.

Komunikat
w sprawie zmian w urzędach i ekspozyturach urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, iż z dniem 1 marca 1937 r. będą przeprowadzone następujące zmiany w urzędach i ekspozyturach urzędów skarbowych przy załatwianiu agend katastralnych, a mianowicie:

I. znosi się istniejące:

1. w Bieczu ekspozyturę urzędu skarbowego w Gorlicach,

2. w Kalwarii ekspozyturę urzędu skarbowego w Wadowicach,

3. w Krzeszowicach ekspozyturę urzędu skarbowego w Chrzanowie,

4. w Liszkach ekspozyturę 6 urzędu skarbowego w Krakowie,

5. w Wiśniczu ekspozyturę urzędu skarbowego w Bochni,

6.w Radłowie i Wojniczu ekspozyturę urzędu skarbowego w Brzesku,

a ich agendy przekazuje się właściwym urzędom skarbowym:

7. w Pilźnie ekspozyturę urzędu skarbowego w Ropczycach, a jej agendy przekazuje się, o ile chodzi o gminy podległe Sądowi Grodzkiemu w Brzostku — urzędowi skarbowemu w Jaśle, o ile zaś chodzi o gminy podległe Sądowi Grodzkiemu w Pilźnie — istniejącej w Dębicy ekspozyturze urzędu skarbowego w Ropczycach;

8. w Starym Sączu ekspozyturę urzędu skarbowego w Nowym Sączu, a jej agendy przekazuje się urzędowi skarbowemu w Nowym Sączu z wyjątkiem spraw katastralnych, dotyczących gmin wiejskich: Krynica-Wieś i Muszyna oraz gromad Krzyżówka, Łosie i Roztoka Wielka gminy Łabowa, gromad Wierchomla Mała, Wierchomla Wielka i Zubrzyk gminy Piwniczna oraz gromad Mochnaczka Niżna, Mochnaczka Wyżna, Muszynka i Tylicz gminy Tylicz, dla których tworzy się w Muszynie ekspozyturę urzędu skarbowego w Nowym Sączu;

II. wyłącza się:

1. z urzędu skarbowego w Grybowie sprawy katastralne, dotyczące gminy wiejskiej Ciężkowice i przydziela się je do istniejącej w Tuchowie ekspozytury urzędu skarbowego w Tarnowie;

2. z urzędu skarbowego w Myślenicach sprawy katastralne gromad Czechówka, Siepraw, Zakliczyn i Słojowice gminy Siepraw i przydziela się je do ekspozytury urzędu skarbowego w Wieliczce;

3. z urzędu skarbowego w Nowym Targu sprawy katastralne, dotyczące gminy miejskiej Zakopane oraz gmin wiejskich: Bukowina, Kościelisko i Poronin i przekazuje się je urzędowi skarbowemu w Zakopanem.

Komunikat
w sprawie płatności podatku w lutym 1937 r.

W lutym płatne są podatki następujące:

1) do 25 lutego — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1937, w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w styczniu, przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw, przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii oraz przemysłowe I — V kategorii prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

2) do 15 lutego — zaliczka kwartalna (za IV kwartał 1936 r.) na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1936 przez wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa w pkt 1), a nie opłacające zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu;

3) do 1 marca — przedpłata na podatek dochodowy za rok 1936 przez osoby fizyczne, obowiązane do składania zeznań o dochodzie, a nie prowadzące ksiąg handlowych lub gospodarczych zgodnie z przepisami art. 97 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 134 z r. 1936);

4) do 7 lutego — podatek dochodowy od uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w styczniu 1937 r.;

5) do 7 lutego — specjalny podatek od wynagrodzeń z funduszów publicznych, wypłaconych w styczniu 1937 r.;

6) do 5 lutego — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w czasie od 16 do 31 stycznia 1937 r.; do 20 lutego — podatek pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w ciągu pierwszych 15-stu dni lutego.

Ponadto płatne są w lutym zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 25

dnia 9 lutego 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,33	88,90
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,29	5,26½
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,28½	5,26
Floreny holenderskie	100 Fl.	290,35	288,65
Franki francuskie	100 Fr.	24,69	24,55
Franki szwajcarskie	100 Fr.	121,05	120,25
Funty angielskie	1 Ł.	25,93	25,77
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	16,50	16,00
Korony duńskie	100 K.	115,79	114,95
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	130,23	129,25
Korony szwedzkie	100 K.	133,73	132,75
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	24,50	23,50
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,46	11,00
Marki niemieckie	100 Mk.	124,00	120,00
Pengő węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	94,50	93,50

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	289,65	290,35	288,95
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.		212,78	211,94
Bruksela	100 Blg.	89,15	89,33	88,97
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,46	11,40
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	115,50	115,79	115,21
Londyn	1 Ł.	25,86	25,93	25,79
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,98	27,78
Montreal	1 Dol.	—	5,29½	5,27
Nowy Jork	1 Dol.	5,28½	5,29¾	5,27¼
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,28¾	5,30	5,27½
Oslo	100 K.	129,90	130,23	129,57
Paryż	100 Fr.	24,63	24,69	24,57
Praga	100 K.	18,42	18,47	18,37
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	133,40	133,73	133,07
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	120,75	121,05	120,45
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	130,00	126,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.